

Lapilastria

**L'Art popular
a Bescanó**

"la Caixa" i l'esport

Des de la seva fundació, el 1904, "la Caixa" ha estat profundament lligada a les activitats de Catalunya i les Balears. I també des de la seva fundació, "la Caixa" ha considerat l'esport com una part important d'aquesta activitat. A hores d'ara són múltiples les manifestacions esportives que compten amb el recolzament de la Institució a través de les 600 oficines de "la Caixa".

Editorial

Fa ara dos anys el Ministeri (aleshores d'Educació i Ciència) va plantejar la necessitat d'una nova ordenació de les normes legals referents a les Universitats. Aquesta necessitat estava en l'ànim de tots.

Després d'aquest temps, fou presentada una Llei d'Autonomia Universitària, l'últim projecte de la qual (perquè ja en fou presentat un altre), va ser aprovat pel Consell de Ministres el 14 d'Agost de 1979 i portat posteriorment a les Corts).

Es coneguda de tots la polèmica que ha resultat de l'aprovació del projecte, les manifestacions d'estudiants que s'iniciaren ja fa temps i que continuen encara, les postures preses per les Universitats i pel professorat en general i també les diferents forces polítiques que seran les que podran presentar esmenes al projecte fins l'1 de Febrer del 1980.

Fixant-nos en el nostre cas, el cas de Catalunya, hem de dir que les Universitats i l'Universitat Autònoma de Barcelona en particular va elaborar un informe preparat pel Cap del Departament de Dret Administratiu en el qual s'estudia l'aspecte legal de la Llei. La Llei d'Autonomia Universitària té categoria de Llei Orgànica, categoria que segons l'informe no li correspon, ja que la Constitució considera lleis orgàniques, lleis molt amples com el dret a tenir vivenda digna, el dret a l'educació, etc., mentre que aquesta conté normes de categoria constitucional molt diversa.

Per altra banda, també segons l'informe, el donar el rang de llei orgànica fa que representi una retallada a les competències de les Comunitats Autònomes, doncs pot declarar nul·la qualsevol llei ordinària que s'hi oposi.

Aquests dos punts són al nostre entendre els més importants encara que tant a nivell d'universitaris i de B.U.P. com a nivell polític s'han donat molts més punts i més raons en contra. El no reconeixement de la plena oficialitat del català, la necessitat d'un pressupost (que pugui ser administrat per cada Universitat segons les seves necessitats) i no "repartit" com s'ha fet fins ara i es preten continuar, en diferents seccions de pressupost no traspassable. El considerar l'Universitat com un servei públic (els pressupostos de la qual haurien de ser aprovats quan es fa el Pressupost General de l'Estat) i després hagin de ser els estudiants els qui la subvencionin en la seva totalitat, que es permetin la creació d'Universitats privades (s'han de permetre doncs estem en una economia de mercat) que poden ser ajudades per l'estat amb diners que tindrien de potenciar les Universitats públiques, són alguns dels punts de discussió i polèmica.

La Universitat no pot ser una illa dintre la societat, apartada d'ella, ja que d'ella viu i els seus fruits van a ella. Una funció imprescindible de la Universitat ha estat a tot el món la investigació i els programes d'investigació han d'ésser planificats per les universitats amb coordinació amb les empreses privades que també en fan, però no volent deslligar-les. Això és el que la llei impulsa, un aïllament. Dintre l'àmbit de l'ensenyament superior els plans d'estudi no seran de la seva competència, sinó que vindran ja preparats, i es continuara amb la jerarquització del professorat establint esgraons acadèmics i altres coses que ens es impossible recollir en una editorial.

La Llei d'Autonomia Universitària cal una lectura acurada, una reflexió, i una presa de postura. Ara la llei està a les Corts i es allí on els partits poden presentar esmenes, uns ho faran a la totalitat del text, d'altres només parcialment, però segur que s'en parlarà, i se'n parlarà perquè és una Llei d'UCD i no tot és UCD. Esperem doncs....

Lapilastro

LAPILASTRA

Revista mensual de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ

Angelina Casadevall, Josep Boada, Joan Vivó, Joan M.ª Viader, Pere Magrià, Dolors Vilert, Imma Clos, Assumpció Vivó, Josep Palou i M.ª Àngels Vilaplana.

HI COL·LABOREN:

Dolors Vilamitjana, Jaume Casademont, Lluís Vigué, Angel Bonet, Josep Fusés, C.E. Bescanó, Ernest Planagumà, Comitè Anti-Urani i Alba Bescanonina.

PORTADA: Disseny: A. Casadevall/P. Magrià (Fotografies dels treballs realitzats per Mi-quel Segur i Francesc Frigolé)

FOTOGRAFIES: Pere Magrià
FEBRER 1980 - Any 2 - N.º 10

Imprimeix: PAGÈS - IMPREMTA - ANGLÈS
Dipòsit Legal: 315-79

SUMARI

- Editorial, -pàg. 3
- Notícies i comentaris, -pàgs. 4 i 5
- Gent del camp, -pàg. 6
- Cròniques del Senat, -pàg. 7
- L'Entrevista, -pàg. 8 i 9
- D'ací i d'Allà, -pàg. 10
- Nuclears, -pàg. 11
- Arts i oficis, -pàg. 12 i 13
- Lliçons de català Rally Costa Brava, pàg. 14
- Cultura, -pàg. 15
- Esports, -pàg. 16
- Alba Bescanonina, -pàg. 17
- Sant Grau, -pàg. 18
- Viure Natural, -pàg. 19
- Ajuntament, -pàg. 20
- Bústia de LAPILASTRA, -pàg. 21
- Passatemps - Còmic, -pàg. 22
- Racones de Bescanó, -pàg. 23

LAPILASTRA NO ES FA RESPONSABLE DE LES OPINIONS DELS SEUS COL·LABORADORS.

NOTÍCIES I COMENTARIS

UN BESCANONÍ A RÀDIO NACIONAL

A les moltes activitats que l'incansable i actiu Jaume Casademont i Perafita ha de fer front pels diversos càrrecs que ostenta en la societat, se li ha d'afegir la d'Informador.

Ràdio Nacional d'Espanya a Barcelona el va convocar, dies passats a un debat sobre el Control de Qualitat dels Aliments, en el programa "Protagonistas nosotros" de Lluís del Olmo. El debat va ser entre el Sr. Borregón president del Centre Nacional de Control i Investigació dels Aliments a Madrid, representació de Mestresses de Casa i Jaume Casademont.

En la seva intervenció va haver de desenvolupar tres punts: el jurídic quan a Senador, tècnic com Industrial i assessor com a president de la FECIC (Federació Catalana d'Indústries de la Carn).

Sens dubte un debat important en quant que la problemàtica de l'adulteració dels aliments és important i cal una coneixença dels problemes que ho poden produir.

FESTA CLOENDA TEMPORADA SARDANISTA

COLLES "REBROLLS DE BESCANÓ I REBROLLS DE L'AVI"

El dia 27 de Gener va tenir lloc en el Restaurant Can Quim de Sant Gregori la festa cloenda Temporada Sardanista 79 de les Colles "Rebrols de Bescanó" i "Rebrols de l'Avi", de la secció sardanista de l'Associació Familiar Alba Bescanonina.

La festa va consistir en un dinar de germanor en l'esmentat restaurant a on hi assistiren més d'un centenar de persones, pares, familiars, amics dels balladors.

Després del dinar hi va haver una festa organitzada pels balladors de les colles: Desfilada de models de disfresses, representació d'un telediari humorístic, que va ser del grat de tothom, doncs sens dubte la nostra mainada quan vol se sap organitzar i fer bé les coses. Felicitats.

Després els entrenadors Marta Codina i Narcís Bellmàs, varen fer entrega als pares de cada ballador d'un acurat llibre-dossier de pergami a on hi havia detallades totes les activitats sardanistes i de convivència portades a terme durant aquest passat any 1979. Aquest dossier venia il·lustrat amb fotos. Els pares ho varen agrair i els va agradar molt.

També va haver-hi entrega de trofeus als balladors. Va consistir en un trofeu igual per a cada un dels nois i noies. Les copes i

Les copes i trofeus guanyats durant la temporada 32 quedaran com a constància en els locals socials de L'Associació.

Narcís Bellmàs, l'entrenador va dir unes paraules als assistents fent un recull de tota la tasca portada a terme durant la temporada 79 i presentà projectes per la propera temporada.

També varen parlar els Srs. Alcalde Llorenç Carreras i Tinent d'Alcalde Miquel Comerma, que assistiren a l'acte.

La colla "Rebrols de Bescanó" va quedar campiona infantil del Grup Zonal A, al qual perteneixia. Els premis són nombrosos.

En total són 32 les copes guanyades. Sens dubte van assolir una bona tasca. Enhora bona

CAVALCADA DELS REIS

Ja ens trobem lluny de les Festes de Nadal. Va passar Cap d'Any, Reis... i amb ells la il·lusió dels petits davant la incògnita dels tan esperats regals.

Com cada any la cavalcada va ser esperada i com no, lluida. Hi ha mitjans materials perquè ho sigui.

Solament va haver-hi una petita falla i va ésser el recorregut dels reis pel nostre poble. Va ser limitat.

La Junta organitzadora s'adonà que realment va ser un error canviar el recorregut i en prengué bona nota per al

proper any.

No obstant això, el més important: l'il·lusió, l'emoció, traslluïda en els ulls i carones dels nostres infants al veure els Reis de l'Orient és el que val i això és el millor resultat.

Joguines i caramels no varen faltar. Com sempre els Reis obsequiaren els petits amb aquests elements tan atractius.

No cal dir que com cada any va ser nombrosíssima la mainada que va esperar els reis.

CRÒNICA DE "JOIA NOSTRA"

Els passats 29, 30, 31 de desembre i el dia 1 d'aquest any, foren molt divertits per la Colla "JOIA NOSTRA". Els passàrem en una casa de Colònies a Puigpardines (prop de Joanetes). Ens vàrem divertir molt fent excursions al poble, jugant, escoltant música... Però, en la diada de la "Nit Vella" vàrem gaudir més, perquè ens acompanyaren els nostres companys de la Colla "Marboleny". També els seguiren els seus pares. Així, entre uns i altres érem més de cent.

Després d'haver sopat esperàrem amb emoció el toc de les dotze campanades. Un cop menjats els raïms, l'alegria començà d'omplir més els nostres cors. Es rifaren tres ànecs dels quals un tocà a la Família Porcell i l'altre a la Família Batallé. Quan va acabar el sorteig, ballàrem en la petita discoteca que havíem muntat, fins a dos quarts de cinc.

Aquest any els que formem part de "JOIA NOSTRA" serem més grans en pujar de Categoria. De Infantils ara passem al BÀSSIC D'HONOR, "CATEGORIA JUVENIL". Novament la lluita i la competència. Serà un esforç per aconseguir l'objectiu principal: el màxim dins les nostres possibilitats. Un exemple de dita competència serà la Colla "Marboleny Jovial" (Categ. JUVENIL).

No importa qui guanyarà a qui, el lloc de l'amistat continuarà obert fins... podríem dir sempre.

Mantenir això, és una de les coses més formoses que hi ha.

COLLA SARDANISTA "JOIA NOSTRA"

El gran aïdarull que comportà la presència dels Reis d'Orient, varen fer aixecar dels seients fins i tot de l'assegador, a les clientetes de la Perruqueria que en aquells moments s'hi trobaven. No obstant, a pesar de tot... oi que tan cara de satisfacció? Qui sap si l'enojà, però en despertar-se la feien igual?

Com a cloenda dels actes que es celebraren a Bescanó per a commemorar l'any del nen, va actuar un cor de nois i noies al Cinema Unió, i que dirigits per la NURI BASODA, ens deleïtaren amb unes cançons. La nostra més sincera felicitació

Qui no es recorda de Mn. Josep Frigola, el Pare Blanc de l'Alt Volta?

Com tots sabem Mn. Josep Frigola va venir per primera vegada al nostre poble a fer el Casal d'Estiu quan encara era seminarista. Després es va ordenar sacerdot i se'n va anar de missioner Pare Blanc a l'Alt Volta a l'Àfrica. Actualment segueix la seva tasca de missioner des de Barcelona per tornar aviat a l'Alt Volta.

En les passades diades de Nadal va arribar a les nostres mans una felicitació seva que volem fer-la extensiva a tot el poble.

Escriu Mn. Josep: "Bon Nadal i Felicitat Any Nou! Atrufegats ja ens hem tomat a trobar amb aquestes Festes davant els nassos. Com que hi ha tantes coses que ens volen distraure de l'essencial, tenim treballs a poder donar-hi el sentit que cal. Jo voldria, i desitjo profundament que ens serveixin per a donar-nos la capacitat de tornar a néixer. Ja hem nascut una mica vells i cada dia ens n'anem fent més si la vinguda de Jesús, almenys ens ajudés a tornar a començar, a deixar el passat i obrir un camí nou, a perdonar, a estimar com mai... Que en seria de bonic tot!

Per molts anys! Un bon feix de records i felicitats per a tots.

En entrar el nou any, ha entrat en servei un aixoplug en el lloc de parada dels autobusos de la TEISA a l'entrada del poble venint d'Anglès. L'espera sembla ser que no es farà tan llarga ara sobre tot si plou. Comentem també que a l'avinguda de l'Assumpta, n'hi ha un altre d'aquests "aixoplugs" en espera de ser instal·lat dintre el casc urbà. Sols ens resta demanar que no s'eternitzi i no se'n rovelli i que ben aviat ocupi el lloc on va destinat.

Era 30 de desembre del 79; a la plaça feien sardanes. Algú, desconegut, dibuixava l'escena. Potser, "Bus Màgic"; et van trencar la inspiració. Ho sentim. Et vam demanar si ens deixaves publicar algun dels teus dibuixos a la nostra revista. No ens coneixies, ens deixaves el bloc sencer, no t'agrada arrencar pàgines. Hem escollit aquest. Gràcies.

El Centre d'Iniciatives Turístiques d'Arenys de Mar convida, per primera vegada, els premis Josep M.ª Arnau i Vila d'Arenys de Mar, que seran adjudicats en la primera quinzena de juliol de 1980 d'acord amb les bases següents:

PREMI JOSEP M.ª ARNAU

TEATRE

- Poden optar al premi Josep M.ª Arnau les obres de teatre escrites en llengua catalana, de tema lliure, inédites i no representades.
- L'import del premi és de 150.000 ptes.
- Els originals hauran d'estar presentats escrits a màquina, per triplicat i duran el nom i l'adreça de l'autor.
- Cal que els originals siguin transmesos abans del dia 30 d'abril de 1980 a nom del Secretari del Jurat, a l'apartat de correus n.º 111 d'Arenys de Mar.
- El Jurat estarà integrat per René Andic, catedràtic de la Universitat de Perpinyà; Xavier Fabregas, còlic; Joaquim Molas, catedràtic de Literatura de la Universitat Autònoma de Barcelona; Jordi Pons, director de teatre; Carlota Soldevila, actriu.
- El veredicté serà fet públic a Arenys de Mar, dintre de la primera quinzena de juliol de 1980, en un acte durant el qual també serà donat a conèixer el veredicté del Premi de Novel·la Vila d'Arenys. El local i la data exactes seran anunciats oportunament.
- Els originals que no hagin estat premiats seran retornats per correu a l'adreça dels autors. Dos exemplars de l'obra premiada quedaran dipositats a l'arxíu dels organitzadors del Premi.
- El Centre d'Iniciatives Turístiques d'Arenys de Mar editarà l'obra premiada i els drets d'autor quedaran en propietat dels organitzadors, previ acord amb el guanyador.
- La presentació dels originals presuposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases.

PREMI VILA D'ARENYS DE MAR

NOVEL·LA

- Podran optar al premi Vila d'Arenys de Mar les novel·les escrites en llengua catalana, originals i inédites que tinguin una extensió mínima de 200 fulls de mida holandesa i no hagin estat premiades en altres concursos.
- L'import del premi és de 500.000 ptes.
- Els originals hauran d'estar presentats escrits a màquina, per triplicat i duran el nom i l'adreça de l'autor.
- Cal que els originals siguin transmesos abans del dia 30 d'abril de 1980, a nom del Secretari del Jurat, a l'apartat de correus n.º 111 d'Arenys de Mar.
- El Jurat estarà integrat per Antoni Comas, Félix Cucurull, Josep Fualí, Francesc Rodon i Xavier Romeu.
- El veredicté serà fet públic a Arenys de Mar, dintre de la primera quinzena de juliol de 1980, en un acte durant el qual també serà donat a conèixer el veredicté del premi de teatre Josep M.ª Arnau. El local i la data exactes seran anunciats oportunament.
- Els originals que no hagin estat premiats seran retornats per correu a l'adreça dels autors. Dos exemplars de l'obra premiada quedaran dipositats a l'arxíu dels organitzadors del Premi.
- El Centre d'Iniciatives Turístiques d'Arenys de Mar tindrà opció preferent durant tres mesos per a decidir la publicació de l'obra guanyadora, ja sigui pel seu compte o bé cedint-ne els drets a alguna editora catalana. En qualsevol cas, els drets d'autor quedaran de propietat dels organitzadors pel que es refereix a la venda dels primers 8.000 exemplars.
- La presentació dels originals presuposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases.

GENT DEL CAMP

Sortosament han passat aquells temps que, quan veiem passar un automòbil per davant de casa, se'ns badaven els ulls i amb la mirada anavem seguint aquell artefacte que llençava una gran fumera i que petava com mil dimonis. Anaven tan a poc a poc, que si ara els haguéssim d'utilitzar ens donaria la sensació que anàvem al damunt d'un burro.

Em sembla doncs que ve a punt de caramel i sense buscar tres peus al gat, parlar d'un temps que en el nostre poble predominava més la pagesia i que ben sovint hom es trobava al mig del carrer amb el suc de les quadres barrejat amb l'aigua de la pluja.

Recordo que en aquella època anava a estudi amb unes calces (pantalons) que a mida que jo creixia les calces s'escursaven i arribava un moment que ja no eren ni llargues ni curtes: arribaven a mitja cama. Llavors això era signe de pobresa i en canvi avui és una mostra potser de distinció i d'última novetat i són les noies que, val a dir-ho, les llueixen ben cofoies.

Parlo, com es veu, de quan no era més que un nano patarrell (des de llavors a pixat molt el matxo). Hem de tenir en compte que en aquella època el pa blanc (el pa de farina de blat) es pagava a quaranta-cinc cèntims el quilo i que un litre de vi o d'oli es comprava amb un grapat de "caldernilla", com se'n deia de la xavalla.

El nostre poble era un nucli urbà, bastant escampat i hi havia més pagesia que no pas treballadors asalariats, industrials o comerciants. No era doncs gens estrany que sentís sim parlar a l'home del terròs, de quintà, de l'hort, la vessana, el padró... mots d'aquell temps que es donaven als trossos de terra que treballaven que ara es van perdent. Ben diferent d'aquells noms que donaven a la mida de la terra pròpia (aquells tan catalans), que perduren com una reliquia ben nostra en les escriptures notaries.

Hi havia, -per què no? -aquells pedants per tarannà, que els semblava que la ciutat, amb el seu paisatge urbà, tancat, era el llombrigo del món i miraven amb aires d'indiferència "l'home de pagès" i el veien sense horitzons, només de cara a la terra que cultivava i l'afalagava, perquè (pobre) d'ella en vivia.

Entristeix el veure que l'home del nostre poble, el que treballa la terra, la nostra petita pagesia (i ho hem de dir així perquè sol ser de poc rem), va desapareixent de mica en mica. Els homes que avui recorden els seus avis "aquells homes ferrenys" que van fer créixer el nostre poble, ja no poden fer com aquell pagès que no es volia morir fins que se li acabés la feina. I és que ben bé se n'adonen que els seus camps es van empetitint i els seus esplets queden ofegats per l'asfalt i unes cases noves ben arrenclarades.

La collita dels graners, l'olor de l'esparceta i de l'alfals, de les pallisses i les quadres del bestiar, temps a venir i potser no gaire lluny, restin solament com un record. Aquell poble de pagès, amb la verdor exuberant dels seus camps quadrículats, se'ns torna comercial i ple d'indústries d'ací i d'allà. Hi haurà qui, sense anyorança i amb més realisme, veurà tot el progrés i la dimensió humana d'aquest canvi i d'aquest aiguabarreig de gent del camp, del comerç, de la indústria, però allò de sempre, sempre (la nostra pagesia) se'ns en va.

Ja hom pressent una anyorança d'allò tan bell que envolta la pagesia, però cal pensar que si es camina de pressa no es veu res i que si ens aturem a pensar, si no haguéssim entrat tots en l'elenc d'aquesta comèdia humana, on hi tenen cabuda tots els estaments socials, restaríem ressagats en la marxa del progrés del nostre temps. Perdríem el tren que mena la història.

Quan jo era petit les calces se m'escursaven, ara al pagès se li re-

dueix el quintà, l'hort, la vessana, el padró, però el que no desapareixerà mai d'aquelles escriptures notaries són els noms dels trossos de terra, com no desapareixerà el nom de Bescanó.

Mentrestant avui, si donem una volteta per les rodalies del nostre poble, segurament que encara trobarem alguna casa disseminada que sí, que viu de la pagesia i, si bé mirem, veurem algun cairat corcat, alguna paret una mica esquerdada, i, en un racó fosc ple de teranyines, el jou de les vaques, una fanga, una arada, la falç. i, a fora, un gat parant el sol, el gos que borda però que és fidel, i...un pagès que, perplex, es grata el clatell, i preocupat diu: mai els fills han engraiat els pares, va desaparegut la pagesia, però, ara com ara, llaurem fons, posem fems, i deixem córrer el temps, perquè "en la casa que es treballa, mai no hi falta pa ni palla".

M'ha fet pensar en la pagesia de Bescanó, una visita que vaig fer no fa gaire temps a una torre luxosa d'un industrial català. Vora la porta d'entrada hi havia penjat un jou antic d'un parell de bous, al saló en un lloc d'honor una caixa de núvia i damunt una gran olla d'aram. Durant la conversa, fent jo esment d'aquest detall, l'amo amb digué: per a mi són relíquies sagrades dels meus avis. Vaig sortir de la casa pensant que ni amb lleis, ni sense, pot abolir-se el que ens han posat per distingir-se, i que la terra és nervi i és fesomia i que el poble que sap caminar endavant (recordant les tradicions) mai podran veure'l de genollons.

ERNEST PLANGUMA I GARRIGA

GOVERN DE L'ESTAT, DE L'AUTONOMIA I DELS MUNICIPIS

El país va caminant, amb dificultats, però avançant en la seva etapa de consolidació de la democràcia. Portem vuit mesos de govern constitucional a Madrid, set mesos d'actuació dels nous ajuntaments democràtics i dintre dos mesos tindrem el primer govern de la Generalitat definitiva.

No són períodes tan llargs com perquè ningú es posi nerviós si no hi ha un perfecte funcionament en els estaments del poder polític. L'etapa de rodatge, tenint en compte les dificultats pròpies del moment, ha de ser més llarga per a poder fer una crítica definitiva i valorar els resultats.

El Govern de l'Estat és evident que travessa problemes greus. L'acumulació de la immensa tasca legislativa compaginada amb el delicat moment econòmic, dificulta el seu desenvolupament. A més a més el conglomerat de grups que componen l'UCD compta amb tensions dintre seu, com s'ha vist en la darrera decisió sobre l'autonomia i el consegüent canvi del ministre de Cultura, Clavero Arévalo. La minsa majoria de què UCD disposa en el Parlament resta supeditada al suport del Sr. Fraga i la seva Coalició Democràtica, condicionant Suárez per a prendre qualsevol decisió important.

Es veu clar, que el maridatge Suárez-Fraga és forcat i per tant feble. Això fa que el govern actui amb indecisió i sigui un govern dèbil i insegur. En Suárez, acabada l'etapa consensual amb els socialistes, escollí com a mal menor l'aliança amb Fraga: però ell sap que si es vol mantenir en el govern —i és segur que s'hi vol mantenir— ha de cercar altres aliances que li permetin governar amb més força i amb una majoria més ampla al Congrés que li atorgui més operativitat. Però aquestes solucions no seran gens fàcils i és previsible que arribin a provocar crisis profundes en el Govern.

El Govern de Catalunya el tenim ja a la vista. Dos mesos són molt curts i per tant el tenim molt proper. I en la composició d'aquest govern sí que ens hi juguem molt. L'ex Conseller de Governació Sr. Ortínez digué que Catalunya serà ingovernable. Això no és cert. El que passa és que a Catalunya no hi ha una força política que domini i guanyi de llarg les eleccions permetent-li governar sola. La correlació de forces, tenint en compte els últims resultats i les probables corregudes de vot que hi hauran en les eleccions al Parlament, donaran ben segur uns resultats que faran obligats uns pactes per a poder governar. I aquests pactes tenen diverses opcions o combinacions possibles. Està descartada la possibilitat d'un govern d'unitat. En canvi un pacte de govern assenyat entre partits que puguin aplegar en torn seu al ventall majoritari de l'electorat del nostre país, serà el que podrà fer governable Catalunya.

Això és possible i esperem que el seny porti cap a aquesta composició del primer govern de la Generalitat. Cal un govern que dongui confiança a amplis estrats socioeconòmics del país, de manera que sense tensions sinó que amb entesa, es pugui redreçar Catalunya i donar seguretat a la gent; amb aquest clima es podran construir les estructures fermes i indispensables per a fer del nostre el país que tots esperem.

El govern dels municipis és alhora més senzill i més complex. És o hauria de ser més senzill per tenir els problemes més a prop del poder de decisió que és l'Ajuntament. Però és al mateix temps més complex perquè les decisions afecten més directament els veïns, els quals coneixen personalment als membres del consistori.

Això provoca a vegades conflictes o malentesos que en aquest temps de rodatge s'han d'intentar evitar a fi d'anar cimentant el canvi.

Una altra dificultat en la que es troben molts Ajuntaments és la manca de recursos econòmics; a més a més, molts d'ells arrosseguen importants deutes dels consistoris anteriors. Això fa que es provoquin dues circumstàncies negatives cara al poble: una, que no es puguin complir moltes de les promeses que es feren en una campanya electoral plena d'eufòria i dues, que per assolir en un mínim les necessitats més imminents, s'hagin d'incrementar les carregues fiscals als contribuents —mesures sempre antipàtiques—.

Però aquestes circumstàncies negatives s'han d'afrontar amb valentia i prendre les midas adients perquè l'administració municipal funcioni; probablement sense la brillantor que molts regidors esperaven en anar il·lusionats cap al govern municipal, però amb el millor esperit de servei, virtut indispensable en qui va a servir un càrrec públic.

En aquesta etapa de remodelació i adaptació és recomanable que totes les forces polítiques que han accedit als nous Ajuntaments procurin fer una pinya i treballar en equip superant les diferències ideològiques o de grup. El més important en aquests moments de consolidació de la democràcia és que els Ajuntaments —que són els òrgans de govern que actuen més a prop del poble— procurin l'eficàcia i el bon funcionament de les tasques municipals.

Els pactes de govern entre els grups components dels consistoris cal que siguin consensuats i evitar sempre que es pugui en aquesta etapa inicial, que les decisions s'hagin d'imposar a força de la majoria de vots. La majoria de vots és necessària en una democràcia per a prendre decisions quan no es troba la solució pel pacte i l'entesa. Però en aquesta primera etapa, és molt important el diàleg, el pacte, per arribar a les solucions més vàlides per al bon funcionament dels Ajuntaments.

En aquesta tasca tenen un paper molt important els Batlles que com a presidents de les corporacions, per a cercar les millors solucions moltes vegades han de deixar de banda el més convenient pel seu partit, cercar l'entesa amb els altres grups i arribar a decisions pactades. Els homes que en aquesta etapa els toca el difícil i delicat paper de presidir les Corporacions municipals, seran valorats bàsicament en la seva gestió segons la concòrdia i l'entesa aconseguides i amb elles l'efectivitat.

Precisament en aquest aspecte tenim a les nostres comarques dos exemples clars que ho estan fent molt bé i els cito per la importància de les Corporacions que presideixen. En Joan Vidal i en Quim Nadal, President de la Diputació i Alcalde de Girona respectivament; dos homes joves que estan portant endavant una tasca difícil amb èxit, gràcies precisament a la seva capacitat de negociació i pacte; així han aconseguit merèixer el respecte i la confiança dels altres grups o partits polítics que, amb el seu respectiu, comparteixen les tasques de govern en les Entitats que presideixen.

I és ben segur que del bon èxit de la gestió dels Ajuntaments, en dependrà una bona part de la consolidació de la democràcia en el nostre país.

JAUME CASADEMONT I PERAFITA
Senador per Girona

ESPINET

CINE - PUB - SNACK BAR

Carrer Ponent, 20 - Telèf: 42 06 93
ANGLÈS

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRIÀ I POU

Com tothom va veient, a les meves entrevistes a LAPILASTRA va sortint gent de tota mena, des de Senadors, mestres nacionals, personatges populars dintre el poble, gent que fa política, etc.; i tan sols puc dir que m'he trobat amb una sola persona que m'hagi dit que NO, però he de dir, que respecto la seva opinió per damunt de tot.

Per augmentar el nombre de diversitats, porto en el mes de Febrer un COL·LECCIONISTA. En JOAQUIM ARBAT I TORRENT, que aquest és el nom de l'entrevistat, podríem dir que és un col·leccionista empedreït, ja que posseeix col·leccions de tota mena, i de les coses més insbilites. Per nomenar-ne unes quantes direm que col·lecciona: SEGELLS, MONEDES, GOIGS, CLAUERS, POSTALS DE FLORS, SOLDATS DE PLOM, FAIXES DE CIGARS, RETALLS DE DIARIS, MINERALS I PEDRES, ETC. ETC., així com també guarda una gran quantitat de CARGOLS DE MAR I TERRESTRES i d'altres coses que ja ni jo me'n recordo.

De totes maneres el plat fort de les seves col·leccions és el Segell de Correus, és a dir, la Filatèlia. Durant el llarg curs de l'entrevista, m'ha mostrat tot un gran repertori de llibres i albums on hi guarda amb gran afició i cura, tot un conjunt de segells de tot el món, que va fer que l'entrevista s'allargués fins a altes hores tot contemplant les col·leccions que a nomeno.

Ell no és originari de Bescanó, sinó que és un bescanoni d'adopció, però ja totalment integrat al poble. Per tots és coneguda la seva feina de massatgista del nostre equip de futbol, i al mateix temps, és vocal de la Junta. Però passem ja a conèixer-lo més profundament, preguntant-li:

— Com va ser que vingués a viure a Bescanó?

— Jo vaig néixer a LES ANSIES. D'allà en vaig allunyar-me a l'edat de 12 anys, ja que vaig tenir la desgràcia de quedar orfe i amb

6 germans més. Vaig fer l'aprenentatge de flaquer a Sant Feliu de Pallarols i més tard a Girona, Breda, i finalment Barcelona. Fou allà on vaig conèixer uns senyors que els considero més que si fossin de família, ja que em varen

acollir a casa seva i em consideren com un fill. La meua arribada a Bescanó, va ser deguda a conèixer la que avui és la meua dona, en un temps vaig treballar a Girona, concretament a can Bellsolà.

— Vares trobar feina de seguida a Bescanó?

— Doncs, sí. Vaig començar treballant a Can Ventura, i més tard a la fleca d'en Rafel. Tant en un lloc com en l'altre m'hi vaig trobar molt bé. Tots em consideraven com si fos de la pròpia família. Llavors em vaig casar i vaig començar a treballar a la Grober, i fins ara.

— Bé. Parlem ara de les teves col·leccions. Com va ser la teua afició per aquest passatemps?

— Les col·leccions sempre ja des de petit m'han interessat, però diguem que la més forta és la de SEGELLS. Tinc complert tot el segon centenari, és a dir, des de l'any 1950, i molts també del primer centenari. Aquesta afició em va venir ja als 7 anys, junt amb col·leccionar caps de cerilles.

—Tant sols col·leccions Espanya, o alguns altres països?

—Faig com t'he dit Espanya, Andorra, el Vaticà, i a més a més, tota la flora universal; és a dir: concretament tots els segells que surten arreu del mont sobre temes de Flors, i alguns també de Fauna.

—I per obtenir-los, com us ho feu? No hi ha perill que us deixeu algun país?

—Sempre s'obtenen per mitjà de correspondència. He de dir que va arribar un temps, que estava relacionat amb 69 països concretament. És clar que ho vaig haver de deixar, ja que no podia atendre tanta correspondència. Quant al perill que suposes, no pot existir degut que internacionalment s'editen uns catàlegs on hi figuren tots els països per llunyans que siguin.

—I quant a la manera de pagament... com us ho feu?

—Això no es paga. És simplement un intercanvi entre els d'aquí i els del país on tens el corresponçal. Això però no vol dir que passant per davant d'una Filatèlia entris i compri quelcom que estigui a l'abast de la butxaca.

—El segells, els tens tots nous de trinca?

—Desgraciadament tinc dues o tres sèries en les quals n'hi tinc algun d'usat. El que més greu em sap, és que en tinc d'usats a la sèrie d'en FRANCO, ja que havia tingut oportunitats d'obtenir-la tota nova de trinca. Aquests últims segells són uns dels que avui dia es paguen més, ja que asseguraria que no en tornaran pas a sortir d'en FRANCO.

—Des de l'any 50 cap aquí, hi ha algun segell que tingui molt de valor? I quin és el que guardes que més valorat està?

—Sí, n'hi ha molts; especialment la sèrie d'en FRANCO a Canàries, que avui dia està valorada en unes noranta mil ptes. Jo la que tinc de més valor, és la sèrie de MONTSERRAT, però no la guardo completa. Aquesta correspon al primer centenari, i quan al segon, podria dir que és la del Congrés de Barcelona. He de dir també que la que em falta de valor són 2 segells de 25 ptes. corresponents a la sèrie "El centenari del Sello".

—I el segell més antic que guardes... quin és?

—Pots veure'l tot seguit. Correspon a l'any 1851 i era d'Isabel II. El seu valor era de sis quarts de franc. Jo el tinc amb usat, ja que en nou valdria varis milions de pessetes.

—Què li aconsellaries a un novell que es volgués dedicar a col·leccionar segells?

—En primer lloc, que s'especialitzés amb algun país determinat, no molts països, però sí que el que escollís mirés que no n'hi faltés cap. I després també, pot escollir algun tema per exemple, flors, animals, etc., i que sobre tot, no enganxi els segells amb res de res a l'àlbum. I que pensi que a Espanya tenim els segells més ben pagats del món, i per descomptat, molt ben fets.

—Podríem dir que el segell avui dia, és una bona inversió?

—Efectivament, és una bona inversió. I que cada dia es fa molt més.

—I quant a premis, n'has guanyat algun degut a les teves col·leccions?

—Doncs sí, varis. L'any 1960 vaig fer el primer a Gràcia, corresponent a una medalla de plata. Un altra a París l'any 1964, també el primer i aquest sobre flors, i podríem dir que és el que més satisfacció m'ha donat. Després de pobles de per aquí, molts, entre ells Blanes, Breda, Lloret, Sant Celoni, a Girona, etc.

—Bé, i deixant els segells, quina col·lecció fas més?

—Ui...moltes. Però per importància diré que tinc col·lecció de monedes, encara que no en tingui moltes ni de molt gran valor. Després de goigs, de clauers també en tinc pel voltant de tres-cent; de postals on s'hi vegin flors, de soldats de plom, de faixes de cigars i una de molt bonica que és de cargols, tant de mar com de terra. Tinc també alguns minerals i pedres, etc. etc.

—Es estrany que a Bescanó, no hagi fet mai cap exposició d'alguna de les teves col·leccions.

—No, i em sap greu no haver-ne fet cap, però tampoc tenim, crec, cap local que s'adapti per exposar-hi. Si mai s'inaugura una Casa de Cultura, on es pugui tancar i hi hagi alguns responsables, ja et dic que tinc molta cosa per mostrar, i que consti que m'agradaria.

—Bé i una última pregunta: Ja col·lecciones LAPILASTRA?

—Naturalment que sí, i en lloc preferent. Penseu un altre dia fer-les enquadrar, ja que crec que serà un bon arxiu de dades del poble per al futur.

—Jo també les tinc totes.

M'en vaig de casa seva, i em sap greu haver-li fet treure i remenar tants d'àlbums i papers i caixes de monedes. Però també crec que no li cal una meua ajuda per tornar-ho tot al seu lloc, ja que li faria una "barrija-barreja". El deixo tot pensant si existeix algun COL·LECCIONISTA DE COL·LECCIONS.

HISTÒRIA D'UN GUARDARROBES

Era un cap de brot d'una branca de pollanc que creixia arran del moll de Sant Aniol. D'això fa molts anys. El pollanc tenia les arrels aferrades al fons de la riera i el seu brancatge ombrejava la façana del moll. Sentíem el soroll de les moles i de l'aigua que les movia, estimbant-se per les seves entranyes, de la bassa a la riera. Era una vida fàcil i el contemplar la gent i el bestiar que arribava o marxava del molí la feia més divertida.

Tot va començar quan un dia de tardor, tarda de tempesta, de llamps, trons i pedregada vaig esqueixar-me d'aquella branca. Vaig caure a terra i l'aigua per un ribàs va portar-me a la riera. No vaig tenir altre remei que deixar-me portar per aquella corrent embogida esperant un moment de sort que hem brindés una possibilitat de salvar-me.

Aquesta possibilitat, es presentà en forma d'una mata de saliquera. Vaig arrapar-m'hi amb totes les meves forces a aquell arbust que creixia al costat de la riera. Quan va acabar la tempesta i les aigües tornaren al seu nivell, vaig caure a terra en mig del fang, las i gairebé negat. Aquell fang va ésser la meva salvació. Em va mantenir fresc tot l'hivern i a la primavera vaig arrelar-m'hi. Allà vaig créixer i fer-m'hi gran. M'hi trobava bé en aquell sorral, voltat de saliqueres, gatells, ginestells i esbarzers.

Estava prop del Pont de Valentí. Amb l'afany de buscar el sol vaig créixer recte i molt alt. Era una pinzellada de verd clar a la primavera i de groc a la tardor, que destacava entre el verd fosc de les alzines i el gris plom dels estimbals de pedra calcària. Sabia de l'aleteig de tudons, de baralles de gaigs i garces, de malifetes de les guineus, d'aparellaments dels senglars, d'anades i vingues de teixons, de barbs i de bagres que sortien de la gorga, buscant l'escalf del sol a la tebior de l'aiguaprim.

Llavors la vall era molt freqüentada: Bosquerols, carboners, traginers, gent que peregrinava a Sant Aniol, que anava o venia del Bassagoda i de Talaixà, contrabandistes i en temps de belluga, desertors que passaven la

frontera cap a Sant Llorenç de Cerdans o Costuges, també coneixia a la gent i les vaques de Riu i de Gitarríu.

Un dia a la meuaombra, el propietari i un comprador de boscos van assentar-se per arrodonir una venda d'alzines. Quan el comprador va dir de sobte: -I d'aquest, què en vols fer? Vaig veure'm perdut. Aquest era jo.

-T'en donaré mitja unça i no en parlem més.

-Si ho vols així -assentí el propietari- es teu. Vet ací que, quan menys ho esperava va canviar la meua vida.

Uns dies després, uns bosquerols em varen tallar i van deixar-me fet a troços, apartat de l'aigua de la riera. Vaig perdre la noció del temps. Em corsecava i tenia d'aguantar les burles d'ortigues i gram que em cobrien. Era tan sols un arbrecaigut. Res més.

Un captard d'estiu van presentar-se el comprador de boscos i un home que vaig entendre era un fuster de Tortellà. Aquest em va medir: -Hi sortirà un bon guardarrobes. M'el quedo.

Varen carregar-me a un carro i vàrem fer camí riera avall, cap a Saldernes i Tortellà, fins a la fusteria. Allà varen convertir-me en el que soc: Un guardarrobes de dos portes, tres lleixes i un calaix, pintat d'un color de xocolata vermellós.

No vaig estar-hi gaire temps a la fusteria. Va venir una parella de nuvis i després de regatejar em varen comprar. Ella volia una calaixera però eren cares i ho varen deixar per un altre dia. Varen aparellar-me amb un llit de cirerer.

Feia goig aquella cambra de la masia. Jo tot endreçat i el llit amb màrfega, matalàs, llençols de pessa i cobrellit d'un violat cridaner. Amb el llit mai vàrem ésser amics. Era un cregut, presumia de bona fusta i d'un Sant Joan en actitud de batejar que l'aprenent i el fadrí de la fusteria l'hi havien pintat a la capçalera. El dia del casament hi hagué gran avalot al galliner i tràfec a la cuina, anar i venir de convidats, xivarri i rialles escandaloses. Allò no s'acabava mai.

Per fi, ja entrada la nit, varen aparèixer els nuvis, amb el llum d'oli. Amb tan poca claror amb prou feines vaig poder veure'ls la cara, però jo diria que eren felços.

Nerviosos sí que ho estaven, perquè no encertaven a deslliurar-se d'aquell enfarriment de betes i llaços. Es feien cada nus!... El gall va cantar la mitjanit i encara desfeien nusos. Vaig adormir-me i no vaig donar-me compte ni de qui va fer el bufet per apagar el llum d'oli.

A mesura que la mainada creixia m'anàven omplint el calaix de bandoleç estrenya-caps, mantaletes i faixes que ja s'havien quedat petites.

Quan venia la mastressa i amorosament les recollia, plegava i arreglava, sabia que (potser era el primer a la masia en saber-ho esperava un nou infant.

Aquests veren ésser per a mi uns anys de gran activitat, els millors de la meua vida de guardarrobes. Després va venir la moda de l'armari-mirall i varen arreconar-me. Primer varen posar-me a la cambra del vells. Aquests varen amagar la mitxa al mig dels llençols de pessa de la segona lleixa, junt amb la xocolata i el vi ranci. Feien el toc i despotricaven de la jove.

Al faltar aquests varen traslladar-me a la cambra dels mals endossos i han anat omplint-me de roba vella, geccs i calces de vellut, calçotets i samarretes empelfats, sacs i faldilles, parracs... Aquí vaig cobrir-me de pols i algun que altre niu d'aranyes. Últimament han hagut de falcar-me una pota. Ningú es recorda de mi, només quan la gata, inflada com un globus, miola anunciant una gran fillada sento «a la mastressa que diu: -Mainada! No deixeu el guardarrobes obert, que aquesta gata...

He viscut molts anys i sé moltes coses de la vida. Comprenc que s'acosta la meua fi. Sé que poca cosa puc esperar. La meua vida ha estat de servei sense queixa i no comprenc -he de dir-ho perquè de la persona que no es porta bé, que fa coses que no són com cal, és diu en sentit pejoratiu que té un fetge com un guardarrobes.

LES FALSEDATS DE L'ENERGIA NUCLEAR

1- És fals que l'urani extret sigui tan sols per a produir energia.

En realitat tota la tecnologia de l'urani s'ha creat per a fins estratègics. En la planta Atòmica s'obté el PLUTONI 242 usat pels Missils i que no existeix en la naturalesa. Es per això que s'hi han dedicat sumes tan considerables i es faciliten els crèdits per a la instal·lació de Piles d'Urani 238.

La producció elèctrica és un sub-producte. Totes les Piles Atòmiques que funcionen en el món són per fabricar armes desintegradores de la humanitat. Per això no s'ha mirat ni el cost ni la seguretat.

2- És fals que les centrals nuclears siguin segures.

— El pilar fonamental en què es base la suposada seguretat dels reactors nuclears és l'informe PASMUSSEN -1975- encarregat per la AEC (Atomic Energy Commission).

— El Gener del 1979 l'informe LEVIS de la Universitat de Califòrnia encarregat per la NRC (Comm. Reglam. Nuclear) rebut la fiabilitat de l'informe Pasmussen, considerat que hi ha una base de dades inadequada i incapacitat per quantificar els danys.

— Dos mesos més tard, el 28 de març 79, l'accident de HARRISBURG (Pensylvània) avala la inconsistència de dit Informe.

— L'Informe BROOKHAVEN -Març 1957- Considera que des de 1942 (1.ª reacció en cadena) fins el recent accident de HARRISBURG hi ha hagut 300 accidents declarats, produïts per "l'Atom Pacific".

— El risc està en totes les fases: extracció; elaboració; transport; utilització i sobretot en l'emmagatzament dels residus, que és el problema més greu i que està sense resoldre. Les radiacions són indestructibles del tot.

L'URANI, per transmutació, dóna altres elements radioactius:

41 isòtop de període de duració superior als 7 dies.

18 isòtop que el període excedeixen de 1 any.

Estronci 28 anys.

Cesi 30 anys.

Urani 238, 86 anys

Plutoni 239, 24.000 anys (el de les bombes).

id. 242, 40.000 anys.

Tots es fixen a l'os produint la cancerització. Els productes de fissió són més radioactius i més concretaments que els minerals que es troben en la naturalesa.

— Es desconeix quina és exactament la radiació ino-
cua.

L'exposició de l'organisme a 0 REMS causa alteracions en la sang.

La dosi mortal està a 600 REMS. La mort a 15 dies.

Una milionèssima de gram de Plutoni mata dintre 5 a 15 anys.

El càncer apareix 20 anys després de rebre la radiació.

3- És fals que l'energia nuclear sigui més barata.

EL DEPARTAMENT D'ENERGIA DE MASSACHUSETTS -1975- diu que inclús amb una capacitat de rendiment del 60%, l'electricitat d'origen nuclear costarà un 4% més que la del carbó més car.

— EL COUNCIL ON ECONOMIC PRIORITIES -1976- Estima que el "factor capacitat" de les Centrals Nuclears és menor que les de plantes de carbó (que és del 74%). Arriben a la mateixa conclusió.

— L'accident de THPED MILE ISLAND -1971- Apart de la seriosa advertència ecològica, significa que d'ara endavant el cost de l'electricitat nuclear serà molt més cara.

— les Companyies Elèctriques Espanyoles, han gaudit d'enormes aventatges fiscals en el Règim anterior i en l'actual: Garantia del Banc d'Espanya en cas de quedar impedita la construcció de la Central; Facilitat de UNESA que assegura el subministre d'URANI; Inversions, Caixes d'Estalvis; Recàrrec de les tarifes elèctriques.

Una Central Nuclear d'un cost de 15.000 milions de

ptes. té vida per 30 anys.

Hi ha una inter-relació per a potenciar l'Exèrcit Espanyol en la OTAN i la utilització del Plutoni i l'Urani de les Centrals Nuclears. Així.

4- És fals que no hi ha altra alternativa que la nuclear.

Breu relació d'Energies Dolces:

SOLAR- Ha fet funcionar el Planeta durant milions d'anys. És universal, segura, eterna, gratuïta i neta (COUS-TEAU).

DE FISSIÓ— Procedent del DEUTERI de l'aigua del mar. De moment no se'n sap res.

DE BIOCMBUSTIÓ— Procedent de les plantes. Ap-
te pel Tercer món.

GEOTÈRMICA— Basada en el gradient terrestre, 3 °
cada 100 metres profunditat derivada de les AIGÜES
TERMALES.

EÒLICA— De recull simple i emmagatzament més complicat.

PILES DE COMBUSTIÓ— A base del Petrolí. Menys contaminant, més rendiment.

DE LES MAREES— Provat a RANEE- França 1966.

DESNIVELLS TÈRMICS OCEÀNICS— A base d'elec-
triztar l'aigua del mar per obtenir HIDRÒGEN.

GASSIFICACIÓ SUBTERRÀNEA DEL CARBÓ.

FOTOSÍNTESI— Energia química i solar dels vegetals.
Permet separar O i H. emmagatzemant l'energia lliberada.

5- És fals que l'energia solar no és redinble

En el fons de la qüestió hi ha la voluntat de poder de la TRILATERAL composta de potents "lobbys" multinacionals i Grans Bancs. Controlen al mateix temps el Petrolí, les Centrals Nuclears, i el Material estratègic i ordenen els Crèdit necessaris pel sector escollit.

Obtinguda la rendibilitat de les fonts de petroli, actualment esperen treure la rendibilitat de les inversions fetes i a fer en les Centrals Nuclears, la Tecnologia de les quals desenvolupen. Fins després no desenvoluparan altres energies dolces, com la Solar. És a dir, quan el nostre Planeta s'hagi convertit en una pellerina.

Diu VON BRAUN: "L'Energia Solar està com la tecnologia espacial temps enrera, però en el futur pot estar tant desenvolupada com aquesta". Si s'ha aconseguit fer rendible una font d'energia com la Nuclear que era inexistent trenta anys enrera, també pot ésser-ho un dia la Solar.

Aquest és el parany on ha caigut, qui sap per quins fins, el nostre Govern i els del Món i contra el qual els savis han aixecat endebades la seva veu.

COMITÈ ANTI-URANI de BESCANÓ

CONSTRUCCIONES METALICAS RIERA, S. A.

SERRALLERIA EN GENERAL

PORTES D'ACER

• ENROTLLABLES	• CORREDERES
• BALLESTES	• BASCULANTS
• PLEGABLES	mogudes electrònicament a distància

Tallers: Montfulla - Telefon 44 03 07
C. Major de Salt, 308 -Telefon 20 41 17 - SALT -Girona

ART: "Habilitat, destresa a fer certes coses, adquirides amb l'estudi, l'experiència, l'abnegació". Aquesta és la definició que fa el Diccionari de la Llengua del mot Art, del que se'n desprenen les denominacions de "l'art de viure bé", "fer una cosa amb art", "l'art culinari", "l'art de vendre", etc. I ja anant a formes més concretes troben entre altres l'Art Poètic, Arts i Oficis, conjunt de regles, teòriques i tècniques manuals necessàries per els oficis mecànics, Belles Arts o Arts Plàstiques les que tenen per objecte l'expressió de la bellesa pel color, la forma, el só, el llenguatge, el moviment: pintura, escultura, arquitectura, música, poesia, dansa.

A través del temps i de les èpoques es va contemplant que l'art té un món inesgotable d'estils, criteris, fets i definicions.

En quant al "ésser", a "l'essència" de l'art, s'ha escrit que "és intuïció, expressió, representació, sublimació, evassió, simbolització, estructuració formal...". Aristòtil defineix l'art com a "imitació" (Mimesis) dels caràcters generals i típics de la realitat.

Aquests criteris, sustrets de l'Enciclopèdia Catalana, ens donen una idea general de la concepció de l'Art.

No obstant, aquí portem a les nostres pàgines a uns artistes de Bescanó que en les seves explicacions ens faran comprendre més bé la realitat de la faceta d'un artista.

Fa ja temps que algú va dir nos a la nostra Redacció, que perquè no parlàvem algun dia dels nostres artistes, és a dir, de la gent del poble que se'ls pot atorgar ben merescudament el nom d'artistes. En el primer moment varem pensar, si que tenen raó. Però de veritat n'hi ha molts a Bescanó?... Un quan temps més tard hem pogut comprovar que, efectivament, tenim gent que són veritables ARTISTES en el poble. Per cert, no hem de fer gaires passos pel voltant de casa nostra per trobar-ne més d'una dotzena. I diem aquest número tal vegada perquè desconeixem els altres que hi puguin haver, però sí n'estem ben segurs de que n'hi ha molts a l'anonimat.

L'artista sol treballar a casa seva, al seu estudi, a un racó on pugui compenetrar-se amb el que està fent, sense que el món exterior que l'envolta el pugui perturbar; i per conèixer a fons un artista no es té altre remei que passar unes hores amb ell, tot veient com treballa; més ben dit, com disfruta creant i donant forma a un vulgar tros de fusta, o esculpint la cara d'un personatge a un tros de boix, pintant o preparant un determinat color que s'adherirà a la tela d'un quadre, fent monuments a escala mitjançant escuradents, montant vaixells amb trossos de canya, etc. etc. De tot això en tenim aquí.

Avui començarem per presentar-ne dos dels nostres, i tots dos són el suficientment coneguts per a nosaltres, ja que sempre han destacat portant el nom de Bescanó amb les seves signatures a les obres que han fet o estan fent. Començarem, doncs, avui, per en

MIQUEL SEGUR I BANYOLÍ

En MIQUEL amb la serra ideada per ell mateix, amb la que talla qualsevol forma dibuixada el que li permet fer verdaderes meravelles.

El seu ofici i la seva afició és, sens dubte, la de TALLISTA. Aquest treball que fa actualment com a "pluriempleo" és el de restaurar un moble com més antic millor, per tal de quedar convertit pel seu aspecte com si fos nou. Per portar a terme aquest treball ens explica que en primer lloc ha d'agradar fer-ho, i hom s'hi ha de trobar bé realitzant aquesta tasca. Ell, ja des de petit, (és a dir, el seu aprenentatge, ja va ser amb això) s'ha dedicat al dibuix i a treballar la fusta de tota mena, fins a donar-li la forma que ell desitja. Té guardades a casa seva varies obres que ha anat fent al llarg d'anys, que són tot un treball de bon gust i sobre tot paciència.

Els seus començaments, ens diu, varen ser quatre anys d'estudis a l'escola de Belles Arts i tres més a l'Ateneu per a dibuix. Si bé al

Calaixera, imatge i mirall, tot sortit de les mans d'en Miquel

principi va començar amb l'escultura i inclús va rebre classes d'anatomia del cos humà, llavors més tard es va decantar per la de Tallista i Restaurador ja que va veure un bon porvenir. Però diu que guanyaria molt més diners fent cuines de fòrmica que no pas fent el que fa ara.

Aquesta feina és molt meticulosa i es necessita una gran dosi de paciència per a realitzar-la. Anem mirant com treballa voltat de calaixeres velles, algunes fins i tot corcades, que hom no en donaria ni cinc cèntims, però al contrari, també veiem treballs acabats a punt de lliurar-los al seu propietari, que fan tant de goig que hom pensa si s'ha traslladat de repent al segle passat.

Li arriben per a la restauració tota mena de mobles i de diversos estils, com Isabellí, Renaixement Català, Gòtic, Barroc Català... i per a començar la restauració s'ha de conèixer bastant bé l'estil que desitgen. Ens explica que algun client molt exigent, se li ha presentat amb una gran lupa per tal de fixar-se bé si efectivament no hi manca cap nervi a una simple fulla d'arbre. Un altre cas és el d'un senyor de Girona que va voler li amoblés el pis tot amb moble antic, però fet d'ara. El senyor en qüestió, va anar expressament a Madrid al Palau Nacional, per fotografiar mobles del rei, entre ells el llit d'Alfons XIII, és un llit molt original amb forma gòndola, d'estil Imperi, aguantat per quatre lleons daurats. Aquest potser és el treball més important que he fet... ens diu.

OFICIS

No obstant, el treball més normal i que més correntment he de fer, són cadires i poltrones. Últimament n'he fet uns d'estil Lluís XIV que han agradat tant al propietari que m'encarregà tot seguit la resta de mobles d'un pis complet. Més tard em vaig enterar que el fet de fer-li les dos poltrones en primer lloc, va ésser talment una prova per assegurar-se ell de que li faria igualment de bé tots els altres mobles. I per cert va quedar molt complagut.

En un altre indret de casa seva veiem tot un conjunt de calaixeres que són del Renaixement Català, i tenen entre 250 i 300 anys, fetes amb fusta de noguer. I, parlant d'anys, en un moble hi ha la data de fabricació i per aquest motiu veiem que té 203 anys! Tota una època! Qui sap si els mobles d'ara duraran tant? El moble que ha restaurat de més edat, o sigui el més vell de tots, diu que va sortir d'una casa de Bescanó, concretament molt aprop de la placa. Aquesta gent volien cremar una vella calaixera de més de tres cents anys i jo els hi vaig fer vendre a un senyor que me la va fer restaurar i vaig tenir de fer més de mitja calaixera nova degut al mal estat en que es trobava. És clar que llavors va quedar molt bé, però el preu després va pujar quasi la mateixa quantitat que els anys que tenia, però en milers de pessetes. Tot i que la restauració tan sols valgué unes trenta mil, però ja hom s'adona de l'alt preu que cobra després.

Ens parla del moble antic o vell a Bescanó i diu que no n'hi ha pas gaire, i el poc que hi ha els propietaris no saben el valor que pot tenir la peça. Un altre cas al poble va ser una família que anaven a cremar una calaixera i sort que els va aconsellar sobre el valor que el moble tenia. Emprengué la restauració i ara n'estan molt satisfets i orgullosos de tenir novament la calaixera i en un lloc preferent.

El moble vell, si bé ara s'ha posat de moda, en els seus principis tan sols era adquirit per gent entesa i de molta cultura. Ara, però, al augmentar el nivell de cultura de tothom, la cosa canvia i són moltes les persones que es preocupen de decorar amb estils determinats, si es pot, amb moble vell autèntic. Una gran prova és que després d'un viatge a Madrid preguntar que és el que agrada més i tothom parla de l'Escorial. Magrat tot, es troba gent, que el compra no perquè li agradi, sinó per poder presumir. D'això s'en diu "snobisme".

Tot fent el recorregut per les dependències de casa seva, trobem a cada habitació mobles antics, tots ells d'una gran classe, així com també escultures, imatges tallades en fusta, un Sant Crist d'un refinament exquisit, i molts altres tipus de decoració que fa que sigui talment com si et trobessis en una exposició o un museu.

Finalment aconsella en Miquel que no es llenci res al foc. No costa gens fer mirar un moble abans de cremar-lo. Cremat haviat ho està i per aquest motiu es posa a la nostra disposició per si cal assabentar-nos d'el possible valor d'un peça que creiem no val res.

F. FORTIÀ - Pintor

Ens hem adreçat a En Francesc Frigolé Fortià, Cesc o Quico, pels amics. Concretament el noi de "Can Xico Paleta", més ben dit, el nét d'en Xico Paleta.

Col.laborador de Lapilastra.

Tots coneixem al Francesc Frigolé serio, aparentment introvertit, però que una vegada tractat no respon a aquestes característiques. És simpàtic, obert i comunicatiu; això sí molt donat a pensar i analitzar les situacions.

No obstant aquí més que parlar de la seva personalitat, parlarem d'una faceta seva: la d'artista pintor.

— **Francesc, explica'ns els teus inicis en la pintura i com es va produir el ple desenvolupament de la mateixa.**

— De petit en l'edat escolar, quan anava al col.legi La Salle de Girona, ja se'm donava amb molta facilitat el dibuix. Vaig notar la satisfacció que sentia quan dibuixava i la compensació que em reportava.

Després seguint aquesta afició, vaig fer un curs de decoració. Això no em va satisfer i vaig decidir-me per la pintura. Durant 2 anys vaig

Per: ANGELINA CASADEVALL I PERE MAGRIA

treballar al costat de l'Isidre Vicens, reconegut pintor paisatgista de Girona.

Una vegada apresada la teoria la cosa de posar-me a pintar seriosament no va produir-se fins que vaig tenir 18 anys.

— **La majoria d'edat d'avui. Si això s'hagués donat ara semblaria que esperaves que oficialment s'et donés la teva majoria d'edat. Quants anys tens ara, Francesc?**

—24 anys.

— **Comptant que et vares posar als 18 anys a pintar en ferm a fins ara, pots haber produït bastantes obres. Ha estat així?**

— Heu de tenir en compte que no sols em dedico a la pintura, doncs com ja sabeu segueixo el negoci del meu pare que m'ocupa tot el dia i per tant és poc el temps lliure que periòdicament em queda. Vull dir amb això que la meua producció de quadres ha estat bé si tenim en compte aquest detall

— **Com definiries tu l'Art en general?**

— Un mitjà d'expressió.

En Francesc, voltat d'unes quantes de les seves obres.

— A tu, personalment, què et reporta?

— Realment el pintar per a mi és una necessitat espiritual, i l'afany meu quan tinc un moment lliure és posar-me a pintar. Per tant, per a mi és una constant recerca espiritual. Un trampolí per arribar a la seguretat en mi mateix. El desenvolupament de la meua personalitat. En una paraula, la meua plena realització.

— Francesc, l'estil (pasatgista, cubista, neoclàsic, etc.) te l'ensenyen o el crea un mateix?

— L'anar a classe és per aprendre la tècnica: teoria del color, formes d'expressió, que això és general per a tot tipus de pintura. Després l'estil es a criteri de cadascú. Jo, concretament no segueixo cap estil.

— Quins són els teus pintors preferits?

— Miró i Picasso. Els considero els més grans mestres de la seva època.

— Per signar els teus treballs has adoptat un pseudònim. Perquè?

— Si. F. FORTIÀ és el meu pseudònim. L'he adoptat per diferenciar aquesta meua faceta de pintor. Fortià és el cognom per part de mare.

— Que vols expressar en els teus quadres?

— La meua pintura la defineix molt bé l'Àngel Bonet i Cañadell en els catàlegs que anuncien la meua propera exposició.

TRANSCRIBIM DITA DEFINICIÓ: "De la foscor d'una nit sense lluna ha sorgit un esperit inquiet, cercador d'espais infinits on uns personatges perden poc a poc la seva forma, esdevenint quelcom subtil i eteri.

Així és la pintura d'en Francesc: Enigmàtica, fantàstica i alhora alliberadora. En cada una de les teles queda reflectida la lluita per la pròpia alliberació, la reafirmació mitjançant un crit de color llançat en un espai sense límits i formes on unes figures lluiten per retrobar el seu lloc...

"Com a pintura expressa el món interior del pintor en una constant evolució vers mons més enlairats i trascendents. La transcendència de les formes i el color és la transcendència del pintor. Ara i ací. En Francesc canta la seva lluita, solitud i música".

— Penses dedicar-te a la pintura plenament i amb afany lucratiu?

— Bé, si pogués seguir fent el tipus i l'estil de pintura que m'agrada, sí; però generalment per guanyar-te bé la vida s'ha d'anar a una pintura comercial i endemés que t'acompanyi la sort. De moment seria anar contra el meu ideal, que això no vol dir que no tingui aspiracions, però voldria realitzar-les sense mermar la meua èria.

— Els dies 5 al 17 de febrer exposaràs a Barcelona, a la Galeria 4 Gats. Què esperes d'aquesta exposició?

— La meua intenció primera al exposar és per donar-me a conèixer i arribar a interessar al món dels entesos, que a Barcelona és molt ampli.

— Francesc, una pregunta personal. Tu ets solter i no tens xicota. Arribat el cas de pensar en casar-te com t'agradaria que fos la teua muller?

— No ho tinc massa clar, però crec que ha d'ésser una companya en la vida. Que compregués la meua necessitat de tenir-la com a companya i al mateix temps la de pintar. I que m'estimés. L'únic que pot salvar als humans és l'amor.

— Bé, Francesc, encara podríem parlar llargament, hem de deixar-ho per un altra estona. Crec que haurem aconseguit que els nostres lectors i en definitiva el nostre poble et conegui. Sabran que a Besanó tenim artistes i artistes amb sentiment i humanitat. Per molts anys i que l'èxit t'acompanyi.

F.FORTIÀ- Exposició a Barcelona els dies del 5 al 17 de febrer-80. Galeria 4 Gats. C/Montsió 5.

TOTS ELS DIES, DE 6 a 10 del vespre. (Dilluns tancat).

REVISTA
DE
GIRONA

REVISTA TRIMESTRAL
DEL SERVEI DE PUBLICACIONS
DE LA
DIPUTACIÓ
DE
GIRONA

Albert Camus

Han passat 20 anys des d'aquell 4 de gener del 1960 que morí, en accident d'automòbil, l'escriptor francès.

Albert Camus, 1913-(Mondovi-Algèria) -1960.

Pare, francès. Mare, sembla ser catalana (Menorquina).

Estudià a la Universitat d'Alger. Amb una colla d'estudiants i obrers gairebé tots Algerians - fundà i dirigí una companyia de teatre amateur. Potser sigui remarcable que entre altres, és l'autor de "Calígula", obra teatral que molts de vosaltres haureu vist.

Col·laborador del diari "Alger Republicain", on publicà un aspre reportatge sobre la misèria dels treballadors musulmans.

Es traslladà a París on treballà als tallers de "París Soir". Esclatà la guerra i el diari es refugià a Clermont - Ferrand on viu amb comunitat amb un petit grup d'obriers. De matinada, quan els altres dormen escriu L'ESTRANY. Primera obra de la literatura -i de la vida- amb la que, hi estiguem d'acord o no, s'anomenaria: Existencialisme.

Va militar a la resistència, tant en contra del totalitarisme d'en Hitler com el de Stalin.

Fins al 1945 fou cap de redacció del diari "Combat".

Al 1952 una aspra polèmica l'oposà al seu amic J.P. Sartre.

Al 1957 fou Premi Nobel.

Al 1960, Jean Paul Sartre l'hi rendeix homenatge en la seva mort.

De L'Estrany, obra que us transcriuré, en Joan Fuster ha dit: "En ella, Camus havia volgut presentar-hi en termes colpidors i nets una imatge d'aquell "absurd" que, segons la seva concepció, és l'Univers de l'home. Meursault, el protagonista, un europeu empleat d'oficina a Alger, personifica la "via maquinàl" que és la vida de tothom: la successió de rutines, la inèrcia dels gestos buits i repetits, que és la vida de tothom: llevar-se, tramvia, quatre hores de despatx o de fàbrica, àpat, tramvia, quatre hores de treball, àpat, son, i...dillunsdimartsdimecresdijousdivendres idissabte amb el mateix ritme... Els diumenges, amb un altre programa. Meursault és això. I més encara. Es això fins a un punt en què tot esdevé ja indiferent. Assisteix impassible a l'enterrament de la seva mare; fornica sense amor amb Marie, que se li ofereix amb una altra esperança; es deixa arrossegat a unes baralles que no l'afecten; dispara contra un àrab desconegut, perquè sí, encegat per l'apatia i per el sol, com podia haver fet qualsevol cosa diferent... La "vida" no té sentit per a ell, n'és estrany. I també és estrany a la "vida" dels altres, a la "vida" que sí té un sentit: el món convencional de la virtut i de les lleis, dels principis intangibles i dels sentiments nobles. Quan, acusat d'assassinat, compareix davant la justícia, la seva "indiferència" escandalitza al fariseisme dels curials, dels espectadors del procés. Curials i espectadors també vegeten, com ell, o pitjor, en la "via maquinàl": és diferent però. El destí de Meursault

serà el patíbul. Estrany o estranger, no té lloc en la societat, a tenor del veredict de dels tribunals; estrany o estranger, tant se li'n dona de viure o de morir, perquè la seva vida no era per a ell una voluntat ni una expectativa ni una consciència"....

Pàg. 231 a 233:

"Jo m'ofegava cridant tot això. Però ja m'havien arrencat de les mans el capellà, i els guardians m'amenaçaven. Tanmateix, ell els ha calmat, i m'ha mirat un moment en silenci. Tenia els ulls plens de llàgrimes. S'ha girat i ha desaparegut.

Quan ha sortit, he recuperat la calma. Estava esgotat, i m'he ajagut a la llotxa. Crec que he dormit una estona llarga, perquè m'he despertat amb les estrelles sobre la cara. Els sorolls del camp arribaven fins a mí. Olors de nit, de terra i de sal em refrescaven el front.

La meravellosa pau d'aquest estiu adormit entrava en mi com una marea. En aquest moment, i al límit de la nit, han udolat les sirenes. Anunciaven partides cap a un món que ja m'era indiferent per sempre més.

Per primera vegada des de feia molt de temps he pensat amb la mamà. M'ha semblat comprendre perquè al final de la vida havia tingut un "promès", per què havia jugat a recomençar. Allà lluny, allà lluny també, entorn d'aquell asil on s'extingien unes vides, el vespre era com una treva malenconiosa. Tan a prop de la mort, la mamà devia sentir-s'hi alliberada i disposada a reviure-ho tot. Ningú, ninú no tenia dret de plorar sobre el seu cadàver. I jo també, jo també em sentia disposat a tornar-ho a viure tot. Com si aquella immensa còlera m'hagués purgat del mal, del buit d'esperança, davant aquesta nit carregada de signes i d'estels, m'obria per primera vegada a la tendra indiferència del món. En trobar-lo tan semblant a mí, tan fraternal en definitiva, he sentit que havia estat feliç, que ho era encara. Perquè tot sigui consumat, perquè em senti menys sol, només em resta esperar que el dia de la meva execució hi hagi molts espectadors i que m'acullin amb crits d'odi"

FUTBOL

Resultats, Classificacions i Calendaris.

3.ª REGIONAL

TOSSA - BESCANÓ	1-0
BESCANÓ - SANT PONS	9-0
BESCANÓ - FORNELLS	3-2
SANT HILARI - BESCANÓ	suspès
BESCANÓ - VIDRERES	1-1
SANT PERE T. - BESCANÓ	2-6

Classificació (Fins el 20-1-80)

Sant Hilari, 32; Tossa i Banyoles, 29; Breda, 28; Bescanó, 26; Sàbat, 25; Coma-Cros, 23; Caldes i Fornells, 22; Vidreres, 15; Bonmatí i Girona, 13; Sant Gregori i Celrà 9; At. Breda i Sant Pons, 7; i Sant Pere T. 3;

Calendar

3-2 BESCANÓ - AT. Breda, a les 11'30.
10-2 CALDES - BESCANÓ, a les 16'15.
17-2 El Bescanó descansa.
24-2 SÀBAT - BESCANÓ, a les 11'30.
2-3 BESCANÓ - COMA CROS, a les 11'30.

JUVENILS

LES PLANES - BESCANÓ, suspès	
BESCANÓ - LES PRESES	3-3
BESALÚ - BESCANÓ	0-1
BESCANÓ - LA CELLERA,	2-2

Classificació (fins el 20-1-80)

La Cellera, 27; Batet i Banyoles, 26; Sant Roc, 24; Sant Pere M., 23; At. Olot, 22; Coma-Cros, 17; Bescanó, 16; Besalú, 13; Les Preses i Montagut, 12; Les Planes, Sant Gregori i Bonmatí, 9; La Canya, 7; i Amer 1.

Calendar

3-2 BATET - BESCANÓ, a les 11'30.
10-2 BESCANÓ - LA CANYA, a les 11'30.
17-2 SANT ROC - BESCANÓ, a les 11'30.
24-2 BESCANÓ - MONTAGUT, a les 11'30.
2-3 AMER - BESCANÓ, a les 11'30.

INFANTILS

SANT JAUME - BESCANÓ	2-4
BESCANÓ - G.F. PROFESIONAL,	3-0
SPORTING - BESCANÓ,	0-7
BESCANÓ - SARRIÀ,	4-2
SANT ROC - BESCANÓ,	3-0
BESCANÓ - LA CANYA	5-4

Classificació (fins el 20-1-80)

Sta. Pau, 26; Doble Set, 25; Sant Roc, 24; At. Olot, 23; Bescanó, 22; Montessori, 15; La Canya, 14; G.F. Profesional i Celrà 11; Sant Pere M. 10; Sant Jaume, 8; Amer i Hòstoles, 7; Sarrià i Les Planes 6; i Sporting, 3

Calendar

2-2 LES PLANES - BESCANÓ.
9-2 BESCANÓ - DOBLE SET.
16-2 SANT PERE M. - BESCANÓ
23 - 2 BESCANÓ - MONTESORI
1-3 CELRÀ - BESCANÓ

La magnífica panera nadalenca que el C.E. Bescanó va rifar, correspongué al N.º 4.746.

L'agraïada va ser la Srta. Pilar Tarrés, a la que aprofitem per donar-li la nostra enhorabona.

"III TRIANGULAR DE FUTBOL ALEVÍ"

El passat dia 1 de Gener, es va celebrar a Bescanó, el III Triangular de Futbol Aleví, que com ja fa tres anys en té cura de la seva organització L'Associació Familiar "Alba Bescanonina".

En aquest triangular hi participaren els equips del Quart, Farners i el de l'Alba Bescanonina, aconseguint-se els següents resultats:

QUART - ALBA BESCANONINA, 6-1

fen l'únic gol l'Alba, en Roger.

FARNERS - QUART 2-1

BESCANÓ - FARNERS 0-4

Va dirigir els partits el senyor Josep Ferrer, que ho va fer bé.

Els jugadors que hi participaren de l'Alba Bescanonina varen ésser: en Rabaseda, Ciurana, Esteve, Tarrés, J. Font, Coll, Nogué, Solé, Roca, Pérez, Moreno, Robledillo, Torrent i Roger.

Al final del Triangular i per aquest ordre, es varen repartir els trofejos: Farners, Quart i Alba Bescanonina, i els entregaren en Pere Tarrés, President de l'Associació Familiar "Alba Bescanonina" el Conseller d'Esports senyor Ruiz i el Sots-secretari del Club Esportiu Bescanó, senyor Comamala.

Secc. Relacions Públiques
C.E. BESCANÓ I ALBA BESCANONINA

Novament LAPILASTRA ha trobat una fotografia de l'equip de futbol del Bescanó. Aquesta vegada és el de l'any 1931, i per ser més exactes direm que la foto va ser feta el dia 18 de Desembre de l'esmentat any.

Els noms del jugador són els següents començant per dalt i d'esquerra a dreta: PRUDENCI POU, JOSEP TEIXIDOR, ALFONS HUIX, NARCÍS PUIG, "EL MINERO", FRUITÓS VINYALS, ROBERT TARRENCHS; a sota: JOSEP RIGAU, JOAQUIM SERAROLS, JOSEP AHUGUET i JAUME PORCELL.

És de lamentar que cinc d'ells no són ja entre nosaltres. Per aquest motiu, el nostre més piatós record és i ha d'ésser per ells. (A.C.S.)

Agraïm la gentilesa que ha tingut el Sr. NAPOLEON POU, en deixar-nos la fotografia, i demanem des d'aquestes planes a qui tingui alguna altra sols ha de fer-nos arribar l'original per tot seguit fer-ne la reproducció en aquesta plana.

P.M.P.

TALBOT

GERAUTO

Carrerera Girona-Manresa, s/n. - SALT
Teléfono 20 06 74 - 20 41 16 - 21 28 00
Exposició: Sta. Eugènia, 7 - Tel. 20 65 35
Usats: Poeta Marquina, 3 - Tel. 20 85 70
GIRONA

AUTOMOVILES
TALBOT
CONCESIONARIO

CAMIONES

COL·LABORACIÓ D'ALBA BESCANONINA A GIRONA PER ACOMIADAR EL COMPRADOR REIAL

És ben sabut per tothom que els "reis" de Bescanó, són els millors de les rodalies, ja que començant per la vistositat i bons vestits que llueixen, fins a arribar al repartiment de joguines i dolços a la mainada, han arribat aquestes veus fins a Girona, on es varen interessar per tal de fer-los-hi diguem-ne una ajuda. Em refereixo a l'Associació de Botiguers del Carrer Nou.

Aquesta bona gent, cada any organitzen quelcom, abans dels Reis, talment per atraure a la mainada i potser sobretot els grans, és a dir, els pares de la mainada. Aquest any varen pensar en fer venir el gran Comprador Reial per tal d'adquirir en el Carrer Nou les joguines i demés articles que la gent de Girona va demanar a les seves cartes. Per això, varen recórrer a l'Alba Bescanonina a fi i efecte que els deixés els personatges, i sobretot la roba per a disfressar-se.

L'Alba fa fer tot seguit mans i mànegues per poder ajudar i col·laborar en aquest festival que es celebrà el dia primer d'any al Carrer Nou, de Girona; de totes maneres, el gran "boom" el que va cridar més l'atenció a tothom, fou la sortida del Comprador Reial, anomenat ALBARRACIN III, en globus, des de Girona, més concretament de la Plaça de Catalunya. Tal fet es produí a les 13'30 hores de l'esmentat dia.

El personatge d'ALBARRACIN III, més ben dit, el que va pujar en el globus que l'havia de traslladar a Orient, a presència de Ses Magestats, va tocar a n'en PERE MAGRIÀ, ja que, per dir-ho d'alguna manera i tal com ell ens diu, era el que li faltava per fer: ANAR AMB GLOBUS. Per això deixem que ell ens ho expliqui tal i com va anar el viatge fins a Orient:

Bé, doncs, el viatge realment es va acabar aviat, ja que quan vàrem aterrar, si és que d'allò se'n pot dir aterrar, feia tan sols quinze minuts que havíem sortit de la Plaça de Catalunya. Realment la sortida va ser espectacular. El Globus era immens; jo quan el vaig veure per primera vegada des del Pont de Pedra, vaig pensar... en això has de pujar? En fi, que hi farem! Molt serà que no topem amb la catedral o contra algun terrat de Girona.

Un cop a les altures, sobre uns tres cents metres per sobre els teulats, l'impressió que el vol donà, era que anaves en un balcó volant. Tan sols em vaig limitar, allà dalt, d'obtenir algunes fotografies de Girona, que per cert es varen publicar a la premsa i a parlar sobre alguns temes relacionats amb el globus amb els dos nois que el manaven. I dic alguns, perquè amb el fort soroll que feia el cremador de gas propà per escalfar l'aire era gairebé impossible establir una conversa.

Ben prompte va venir el moment d'aterrar. Allò sí que fou impressionant. Poc ens faltà per tocar uns cables d'alta tensió, però després d'un fort capgirell i una gran terrabastada, es va parar definitivament als terrenys de la DECSA, prop del Pont Major. Per cert, el barret que tan bé lluia, va quedar esclafat, així com un xic bruts els estris que portava junt amb les cartes que tenia que dur a Orient, ja que varen quedar escampades per la sorra de la pedrera.

Cal reconèixer, però, que l'experiència fou del més interessant. I pocs dies després, hi tornava a pujar des de Mas Lluñés, amb un vol que durà força més estona i acabà al Santuari del Coll, prop d'Osor.

Ofereixo a tothom, un conjunt fotogràfic d'aquest esdeveniment per tal de poder contemplar tal i com es veuen les coses des de dalt. Molt segur que les haureu vist a la premsa ja fa dies, però no totes, algunes són en exclusiva per a Bescanó.

Secc. Relacions Públiques D'ALBA BESCANONINA

SANT GRAU

Era molt alt i prim aquell ermità, era coix, tenia un rostre inexpressiu quan reia ensenyava les poques dents que li quedaven i més que riure sem blava que feia una ganyota.

Portava, penjada al coll, amb una corda, sobre el pit, una capelleta de metall, d'un color daurat, indefinit una mica abonyegada. A l'interior una imatge de Sant Grau que guarnia segons fos el temps de roselles, gnesta, xuclamels o clavells de Sant Isidre, a l'esquena hi portava en bandolera un sac, en el que hi posava tot el que recollia passejant l'imatge per pobles i masies.

—Ei, la mastressa. L'ermita de Sant Grau!

—Benvingut sigui Sant Grau!. Li diré un pàrenostre. Voleu un grapat de patates o un troç de pa?

—Deunido, mastressa. Tot fa favor. Que Sant Grau vos ho pagui. Gràcies.

—Gràcies a vós, bon home. I així ranquejant. anava deixant un deunido, gràcies, a cada porta que li era oberta, mentre anava omplint aquell sac de les coses més variades. Alguna pessa de roba usada, patates, verdures i peces de calderilla.

En compensació tenia cura de l'ermita, tocava a les 11 l'hora de tancar el bestiar que llaurava els camps o pasturava per la muntanya i a les 12 repicava el migdia.

A l'ermità l'última vegada que el vaig veure va ésser un dia de l'aplec. Quin any seria? Estaven l'ermità i l'ermitana a l'entrada de l'habitable enfront a la façana de la capella, una taula tosca, molt vella i un parell de cadires, sobre la taula un drap de cànem, pa, una botifarra, la ganiveta de

llescar pa i uns vasos de vi. L'ermità i l'ermitana, es despedien, deixaven l'ermita i convidaven a aquells coneguts o foresters que volien acceptar aquella ofrena.

Al defora, per les feixes del voltant de l'ermita, escampada de gent que es divertia, gossos i caçadors, turronaires, venedors de vi vert i cuixes de conill i de pollastre rostides, gatzara, xivarri, rialles...joventut que mig en broma mig en seriò donaven voltes a la capella i cantaven:

"Sant Grau, marit si us plau: sigui ronyós, sigui pollós..." La campana no parava de tocar, la gent entrava i sortia de la capella. Uns hi anaven a pregar, altres no a pregar precisament.

Recolzat a la paret de la capella contemplava la plana banyada de sol, era formosa aquella escampada de masies i pobles, amb Girona al fons; amb un Ter blau arrossegant-s'hi amb grocs de tardor tot just començada a les arbredes que el vorejaven. Els camps verds de sembrats primerencs i de camps de naps. El vent movia a les alzines que vorejaven les feixes i els castanyers del vagueny, corulls d'aglans i pellons de castanyes. No sabia perquè però sentia pena. No sé si era pel posat dels ermitans, aquella cara de mansuetud de resignació, de conformació, aquell no sapiguer a on anar, aquella cara de pena de l'ermità o si era perquè intuïa que la seva marxa representava la desaparició de l'ermita.

Penso que fou l'últim aplec que va celebrar-s'hi, almenys l'últim que jo recordo.

Després hi he pujat moltes vegades a Sant Grau i cada cop hi ha faltat un troç a aquella edificació; una vegada un taulat, un dia una paret, un altre dia una finestra, mentre anaven avançant per marges i feixes les bardisses, ofegant els pocs fruiters que hi havia, pruners, figueres i oliveres.

Tampoc la plana, l'escampada de pobles i masies, el blau del Ter, banyats de sol em semblen els mateixos que havia vist recolzat a la paret de ponent de la capella per resguardarme del vent del nord.

Avui, mirant la muntanya des del pla, ha desaparegut aquella silueta característica que tenia gravada a la retina des dels primers anys. Tot fa pensar que tot és bosc o romagueres i espines, que ja no hi queda res d'aquella fe, d'aquelles rialles, d'aquells fruiters, que aquelles feixes treballades amb tant d'esforços són terra erm, domini de senglars, abandonades.

Són coses de la vida, Sant Grau. Cal prendre-la amb filosofia. Sàpigues, si això et serveix de consol, que cada vegada que et miro, veig l'ermita encimbellada, l'ermità i l'ermitana i sento la campana enrogallada que, al bell punt del migdia, ressona per la vall.

JOSEP PALOU

casademont[®]
INDÚSTRIA DE LA CARN

VIURE NATURAL

ALIMENTACIÓ NATURAL I EQUILIBRADA

Fonamentalment per portar una alimentació correcta caldrà tindre en compte les necessitats bàsiques del nostre cos dins el procés de nutrició. Podem parlar a nivell general de tres elements indispensables:

- a) Vitamines.
- b) Sals minerals.
- c) Proteïnes.

En qualsevol mena de dieta els tres components han de mantindre la seva presència i adequada proporció. Una alimentació amb carències no és equilibrada. Parlàvem el mes passat de la relació harmònica entre el Yin i el Yang dins els components de la dieta; doncs bé, avui parlarem de la gran importància que aquests components (a, b, c) tenen dins el procés normal de nutrició en l'individu.

Les vitamines i les sals minerals (Ca, K, I, Mg, etc., calç, potasi, iode, magnesi), no aporten cap aliment al nostre cos, però malgrat tot juguen un importantíssim paper com a catalitzadors dins el procés metabòlic humà. L'assimilació dels aliments mitjançant la digestió i el metabolisme depen de la presència de vitamines i sals minerals. Són indispensables per a la realització de moltes reaccions bioquímiques i per això la seva carència provoca malalties força serioses: el conegut ber-beri (manca de vitamina C), la descalcificació, manca de vitamina D, calç, o magnesi, i d'altres més.

Els components a) i b), vitamines i sals, els podem trobar en les fruites, verdures i en les algues marines, fonamentalment, doncs també és veritat que els cereals integrals (arròs, mill, civada) porten també vitamines en petites proporcions i que els lactis (llet, yogur, formatge...) porten molta calç i altres elements, Caldrà tindre en compte això al consumir verdures, fruites i algues marines o lactis. Les vitamines les trobem fonamentalment en les fruites i les sals minerals en les verdures. Altres productes, com les algues marines i els lactis, ens proporcionen quantitats importants de calç, magnesi, iode i algun altre element. Ahl parlem del magnesi; està

de moda avui dia prendre'l en pastilles, doncs es parla de la manca important d'aquest element en el nostre cos. Si bé és veritat que els abonaments químics i els insecticides destrueixen el magnesi de les fruites i verdures (per tant cal trobar un altre mitjà per aconseguir-lo), és contraproductiu consumir-lo químicament (pastilles de Mg.) doncs per a començar el nostre cos no està preparat per assimilar-lo en aquest estat i en segon lloc podem trobar-lo fàcilment en les algues marines i en la sal marina *sense refinar*. En molts casos, persones amb disfuncions renals importants (insuficiències) el que aconseguen prenent pastilles de magnesi, és formar pedres en els ronyons (Mg.) doncs uns ronyons delicats no poden assimilar-lo. També cal recordar la important funció reguladora general que té el magnesi dins el nostre cos, la presència o carència d'aquest mineral podrà ocasionar trastorns de tipus nerviós, descalcificació o hipercalcificació, etc.

El tercer grup són les proteïnes, elles realment determinen i aporten elements nutritius per al nostre cos. Contenen l'energia que després no saltres cremarem en les nostres activitats. Una manca de proteïnes provoca situacions de fatiga, debilitat i passivitat en l'individu.

Les proteïnes podem trobar-les en les albúmines (carn, peix, ous i lactis) i els cereals integrals (arròs, mill, ordi, civada). De fet podem pres-

cindir dels productes tipus albúmines si ens alimentem amb varis cereals alhora. Cal recordar que la carn, el peix, ous i lactis són productes bastant tòxic i difícils de digerir. L'àcid úric que causa tans mals als reumàtics, apareix després d'un abús d'albúmines. D'altres símptomes pròpies d'aquest abús són: elevació de la pressió arterial, refredats freqüents, problemes digestius, renals, hepàtics (insuficiències renals, hepàtiques, digestions lentes i difícils, hepatitis, diversos estats inflamatoris gastro-intestinals). Menjant cada dia varis cereals estalviem al nostre cos tots aquests problemes i al mateix temps el mantenim en forma i ben alimentat.

Podem afegir a la nostra dieta de cereals algun producte lacti, una mica de formatge, yogur *natural*, kefir i fins i tot algun ou, - això sense abusar-ne mai. És interessant per això, excloure la carn i el peix per l'elevat índex de toxicitat i difícil digestió que presenten. Els ous mai esmenjaran fregits sinó bullits o bé en truita, doncs l'ou va malament pel fetge. Tanmateix mai prendrem formatges vells (durs), sinó ben tendres, doncs els vell estan massa fermentats i carregats de toxines. Caldrà repassar si la nostra dieta conté aquests tres elements per parlar d'una alimentació natural i sobretot equilibrada.

Fins aviat.

ÀNGEL BONET I CAÑADELL

TINTORERIA
Nuria
LAVANDERIA
Abans «Los Mill Colores»

GIRONA
Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83 (SALT)

Cuida més bé la vostra roba

LLIÇONS DE CATALÀ

Lliçó 10.^a

La ç (ce trencada) s'usa substituint la c amb so de s sorda, davant de e o de i en les formes d'un mateix mot o dins dels que són de la mateixa família. Exemples:

Vèncer, venço, venç, però vencia, vencem, tòrcer, torço, torçat, però torcerem, torceu; felicitat, feliç, però felices.

S'escriu ç (ce trencada) en les paraules derivades que acaben en ança i ença: venjança, de venjar; prometença, de prometre. En canvi, dansa i pensa, per no ser derivats.

Els adjectius d'una sola terminació amb el so de s sorda, els escriurem amb ç: audaç, feroç, feliç.

A c i a ç del català corresponen quasi sempre c o z en castellà: cel, cielo; cinc, cinco; dolç, dulce; calçar, calzar; caçar, cazar.

Però la norma és consultar el diccionari en cas de dubte, ja que a vegades no es corresponen: cassola, cazuela; barnús, albornoz; sofre, azufre.

VOCABULARI

Nadala, villancico - sivella, hebilla - carpeta o coberta de carta o tarja, ja que **sobre** és castellà - follet, duende - havà, habano - navalla, navaja -

verat, caballa - piga, peca o lunar - enxarpar, atrapar, coger - esparver, gavián, cernícalo.

XXVIII EDICIÓ DEL RALLY COSTA BRAVA

Per tal de que vegeu amb més claretat la zona a tancar, us assabentem que serà des de l'encreuament d'Estanyol, o sigui al davant de l'Hostal fins a Trullàs, lloc on s'agafa la carretera N-141 (carretera de la Vergonya).

És d'aconsellar als lectors aimants de l'esport automobilístic que no es deixin perdre la carrera al seu pas per la carretera de Santa Coloma, per Castanyet, a Sant Hilari, ja que passa per l'Espinau i el Sobirà, llocs aquests d'una impressió més que interessant. LAPILASTRA estarà seguint el Rally. A veure si tots els aficionats ens hi trobem.

Els propers dies 8, 9 i 10 del mes de Febrer, l'escuderia DEU PER HORA, organitza com cada any, la corresponent edició que aquest any és la 28 vegada, del RALLY COSTA BRAVA, que enguany és puntuable per els Campionats d'Europa amb el màxim coeficient

LAPILASTRA vol informar als lectors que, com ja és costum, passarà pel municipi de Bescanó a les hores i dies següents:

— Carretera de Mas Llunés —o sigui la Gf-540) a la N-141

Día 8-2-1980

PRIMERA ETAPA — Restarà tancada des de les 0'37 h. fins a les 3'58 h. de la matinada.

Día: 9-2-1980

SEGONA ETAPA — Restarà tancada des de les 7'38 h. fins a les 11'11 h. del matí.

TOTAL: 8 km. de cronometrada.

Una bona avançada del LANCIA STRATOS al COTXE Oficial de la Seat conduït per ZANINI, pels voltants del Sobirà

BÚSTIA DE LAPILASTRA

EL FUTBOLISTA O LA INESTABILITAT

"Només hi ha una fórmula per superar els mals moments: voluntat".

Em vé a la memòria la importància que podem adquirir dintre un àmbit com és el futbol, i la variació que podem experimentar al llarg de les nostres aficions esportives. En una paraula, pot arribar a ser tot fama, diners, situació... i al mateix temps no ésser res o perdre-ho tot; és a dir un conjunt de situacions que jo en dic inestabilitat.

Conec alguns futbolistes que han passat moments molt difícils, i després per causa d'un cop de sort, una jugada, un gol, un entrenador, una lesió d'un company, etc.. ha canviat per a ells de forma total la carrera futbolística.

Vull ressaltar que s'arriba amb molta afició i no sense dificultats a un gran equip. Tenir juventut i ganes no és suficient per a triomfar plenament. Després, paradoxes de la vida, quan menys t'ho penses, tens l'oportunitat de jugar i per altra part fins i tot pots arribar a enfonsar-te si no ets realista en algun dels aspectes que he ressaltat més endavant i que serveixen de reacció i estímulo com és el fet de marcar gols.

Al ser el futbol un joc col·lectiu, un jugador no depen de si mateix, doncs intervenen una sèrie de circumstàncies que en un moment determinat fan canviar la nostra situació i la converteixen en complexa. Potser per això tindria de donar una opinió o al menys expressar el meu punt de vista de com combatre aquestes circumstàncies.

Jo particularment dic que si hi ha alguna fórmula especial, aquesta és la voluntat.

J. LL. S

BESCANÓ, 26 de gener de 1980
Srs. de LAPILASTRA:

Els agrairia la publicació d'aquestes ratlles.

Voldria demanar que se'ns donessin més detalls referents al "nudisme" des d'aquesta publicació.

Si algu ho troba natural, jo i d'altres no ho troben gens.

Prou que els valors morals se'n van per terra a causa de la bafarada d'impudor que ens envolta i només faltaria que un Revista tan familiar com aquesta hi contribuís encara més!

I, sobretot, salvem en quant sigui possible el candor dels infants.

Feliciteu-vos pels esforços i pels èxits del jove Consell de Redacció i endavant!

Atentament,

ANNA CABANÉ

EN AQUESTA SECCIÓ NOMÉS SERAN PUBLICADES LES CARTES QUE SIGUIN BREUS, I DUGUIN EL NOM, ADREÇA I N.º DEL D.N.I. DE L'AUTOR.

ANTE TODO HONRADEZ Y PENSANDO EN TODOS (1) SINCERIDAD. (1)

De entre las virtudes vitales de todo ser racional, cabe destacar: ser honrado y a la vez sincero, de palabra y obra. Las dos cosas tienen que ir juntas, pues forman parte de la misma unidad.

En esta sociedad que nos ha tocado vivir, es tan difícil compaginarlo por no decir muchas veces imposible. Hay que luchar y luchar, para que esto sea una realidad en las múltiples y todas las facetas de la vida, en lo social, en lo comercial, y por qué no en política, y especialmente en política municipal, que es donde más se nota la ausencia de estas dos virtudes, que muchas veces da la sensación que es imposible conciliar. No obstante, si queremos avanzar por los caminos tan esperados y deseados de la democracia y libertad, hay que contar con ellas.

Porque la libertad, esta gran palabra del diccionario que todos la queremos usar, pues todos estamos en nuestro derecho, tiene que ir siempre ligada y nunca separada de la sinceridad y honradez, porque sin sinceridad y honradez, no existe la verdadera libertad.

Los hay quienes piensan que en la libertad existen todos los derechos, y que entre ellos, está el de herir a los demás en beneficio de ellos mismos, buscando siempre palabras que admiten dos sentidos o la lectura entre líneas para hacer más ambigua a la hora de poder juzgar.

Muchos, queridos lectores, pensáis que a qué viene todo esto, pues por sentido común ya sabemos que es así... por desgracia en la práctica no los es, ¿qué ocurre?, ¿qué pasa?... ha aparecido el interés, el económico, el político y por que no, muchas veces el personal, ya que nunca sale en palabras o en letras claras, pues siempre se esconde entre líneas o en lo más hondo del pensamiento; estos de esta manera pretenden hacer honor a la sagrada libertad o la confunden intentando abusar de ella; señores, sinceridad y honradez, esto sí que es sinónimo de libertad.

Desde la "Unión Popular Bescanonina" y después desde el Ayuntamiento, queremos y deseamos hacer honor a estas virtudes, con los brazos abiertos y el lirio en las manos, pero piensa y sábetelo quien de nosotros abusa, que hoy por hoy están en contra de la libertad porque les falta la honradez y la sinceridad.

En la "Unión Popular Bescanonina" somos realistas y sabemos donde ir a buscar lo que nos hace falta, el pan en la panadería las medicinas en la farmacia, los bescanoninos en bescanó... estando entre ellos en lo bueno y en lo malo; no hace falta para llarmarnos ni violines ni trompetas puesto que allí estamos... esto es hacer pueblo, no mirándolo por la ventana y utilizando calificativos porque interesa aprovecharse, sin después dar un solo paso, esto es propio de aquellos que no tienen libertad, porque les falta la honradez y la sinceridad.

MIQUEL COMERMA I BONET

d'"Unió Popular Bescanonina"

Quando hago el propósito, como ahora, de sumirme en meditación, en esa meditación relajada y sincera que tanto necesita el hombre de hoy, hago también el firmísimo propósito de llevar esa meditación por caminos claramente alejados de cualquier implicación política.

No es que sea apolítico, nadie lo es; ni tampoco que odie la política, nadie la odia. La política se teme, pero no se odia. ¿Quién va a odiar una tormenta o un precipicio?

Claro es que la política no es siempre semejante a una tormenta o a un precipicio. Cuando lleva a la consecución de unos justos logros, parece más un suave descenso por una verde pradera en una agradable mañana de primavera (que no sea en Praga, claro).

Lo que pasa es que, a menudo, surgen ineptos charlatanes que lo único que consiguen es encender la furia de algunos irracionales de mente corta, mediante una serie de necedades acaloradas sin ningún sentido, que se les han ocurrido a sus cerebros de mosquito durante una pesada digestión de lo que han ingerido, bien regado en la comilona pantagruélica que pueden pagarse con lo que apandan donde les dejan los que apandan más que ellos, que ni en eso son los primeros.

Esto se resolvería si la totalidad de los humanos nos decidiéramos a superar esta tendencia histórica a la masificación que nos hace sentir lo que no pensamos y decir lo que no queremos. Así se desenmascararían de una vez por todas los que Balme tan bien define como los hombres que "tienen" el talento de ver mucho en todo; pero les cabe la desgracia de ver todo lo que no hay y nada de lo que hay"

Bueno. A la vista de todo lo que precede, está claro que no hay nada como unos firmes propósitos. Por algo quiero mantener mis meditaciones alejadas de temas políticos. Me siento como culpable del delito de ofuscación, habiendo causado daño a ciertas personas.

A ver, esas personas que se han sentido ofendidas, que levanten el dedo..., que aún me he metido poco con ellas.

LLORENÇ CARRERAS I SUREDA
d'"Unió Popular Bescanonina"

(1) Solicitem del Consell de Redacció la publicació d'aquests escrits en castellà, ja que el nostre grup "UNIÓN POPULAR BESCANONINA" creu que per el contingut del mateix, i el percentatge de castellano-bescanonins que hi ha en la nostra localitat, la seva publicació sigui tal com la presentem.

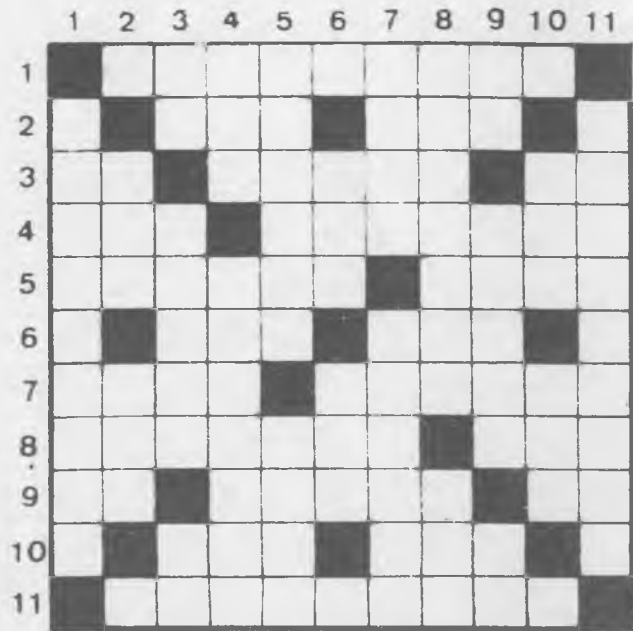
UNIÓN POPULAR BESCANONINA

HORITZONTALS

- 1.- Que és o sembla ser un producte de la fantasia. 2.- Mil. Acte de dormir. El que serveix per tapar quelcom. Consonant. 3.- Inicials d'un partit polític de dretes. Més petit. Adjectiu possessiu. 4.- Prefix que significatres. Al revés, nom de varó. 5.- Al revés, conducte per el qual l'orina baixa del ronyó a la bufeta de l'orina. Al revés, màquina-eina que serveix per tornejar. 6.- Vocal prima. Lletres de amic. Organització juvenil "española". Vocal rodona. 7.- Tradició fabulosa entorn dels déus, herois, etc.. Al revés, relatiu a les mameles. 8.- Instrument musical de vent. El pare del pare. 9.- Negació clara i rotunda. En plural, nom de color. Acusatiu del pronom jo. 10.- Vocal. Ei que posen les pel·lícules espanyoles quan s'acaben. Al revés, monarca. Vocal. 11.- Dit de les dones fecundes.

VERTICALS

- 1.- Unió legítima d'un home i una dona. 2.- Consonant. Prefix que denot prioritat. Al revés, el fet d'estar sense fer res. Consonant. 3.- Campió. Riu de Xile. Realitza. 4.- Mot amb que una persona o cosa és designada. Sortir quelcom d'un líquid en que estava submergit. 5.- Al revés, que fa sang. Al revés, inicials de la llegenda que hi havia a la creu de Jesucrist. 6.- La primera vocal. Vaixell. Forma prefixada del mot grec inos (múscul). Cinc-cents. 7.- Al revés i plural, cadascuna de les parts en que es divideix un tot. Discurs pronunciat en públic. 8.- Fruita mediterrànea. Ésser. 9.- Quaranta nou. Nata de la llet. 10.- Cent. Buscall quan ja és al foc cremant. Al revés, nom de la primera dona. Consonant sinuosa. 11.- Peça dramàtica en que els personatges no s'expressen sinó amb gests.

SOLUCIONS A LA SOPA DE LLETRES DEL N.º ANTERIOR:

- 1.- Beat Buch. 2.- Assumpte. 3.- La Barca. 4.- Santa Anna. 5.- Sant Llorenç. 6.- Sambola. 7.- Espanya. 8.- De Dalt. 9.- Sant Sebastià. 10.- Miquela. 11.- Coromina. 12.- Joan Vilanova.

MANCOMUNITAT TER-BRUGENT

El propassat dia 28 de gener, a La Cellera de Ter, es va reunir en Sessió extraordinària la Comissió Gestora de la Mancomunitat Ter-Brugent.

Presidia Miquel Comerma i Bonet, amb l'assistència dels representants dels Ajuntaments integrats i Batlles dels Municipis Mancomunats expressament convidats per aquesta sessió.

Llegida i aprovada l'acte anterior es passà a tractar els següents assumptes:

1.- VISITA COMISSIÓ DELEGACIÓ PROVINCIAL DE SANITAT.- El Sr. Comerma explica la visita efectuada, junt amb Comissió de membres components de la Gestora, a la Delegació de Sanitat a Girona, per a exposar els principals problemes existents en els municipis comarcals en matèria sanitària i demanar assessorament i ajuda per a la seva resolució. Com a resultat de l'entrevista, es quedà de que per cada Ajuntament es faciliti un recull dels problemes específics de cadascun d'ells i els presenti a la propera sessió ordinària, que tindrà lloc a Anglès el dia 11 del proper mes de Febrer.

2.- PLANEJAMENT ACTUACIÓ FUTURA DE LA MANCOMUNITAT.- També el Sr. President fa un breu esboç de les activitats desenvolupades fins ara per la Mancomunitat que apart de reunir-se, poca cosa pràctica s'ha aconseguit. A fi de donar una millor dinàmica a la Comissió Gestora, proposà que s'actui en comissions informatives. S'obra una animada discussió referent a la millor forma de funcionar i organitzar dites comissions i després d'escoltar diverses suggerències, s'arriba a la decisió que s'exposa a continuació:

a) Nomenar unes ponències per cada una de les principals branques d'activitats que pot portar a terme la

Mancomunitat, al front de les que s'hi posarà un membre de la Gestora.

b) Adscriure a cada una de les branques o ponències, els Regidors dels varis municipis que tinguin al seu càrrec la respectiva matèria en el seu Ajuntament, i tots junts constituir la Comissió informativa que tindria la seu al poble de residència del Ponent. Aquestes comissions especialitzades es responsabilitzarien dels assumptes encarregats, es reuniran a iniciativa del Ponent, que donaria compte a les Sessions de la Comissió Gestora de la Mancomunitat.

c) Distribuir les ponències de la forma següent:

"Cultura, sport i Lleure: Josep Serrat Tráfach, d'AMER.

"HISENDA: Lluís Lloret Bartrina de LA CELLERA.

"ESCOMBRARIES I MEDI AMBIENT: Josep Santanó i Torner, d'ANGLÈS.

"SANITAT I ASSISTÈNCIA SOCIAL: Pelai Collel Feixes, LES PLANES.

"URBANISME I COMUNICACIONS: Joan Bosch Llach, SANT FELIU PALLEROLS.

"ORGANITZACIÓ I COORDINACIÓ: Miquel Comerma Bonet, BESCANÓ.

d) Fer arribar a cada Ajuntament aquest nomenaments i demanar als mateixos que facilitin la llista dels regidors que quedin adscrits a cada una de les Delegacions.

RACONS DE BESCANÓ

Per. PERE MAGRIÀ I POU

Fent cas del refrany que diu: "Val més una imatge que mil paraules", reproduïxo unes quantes fotografies amb poques lletres, respecta als molts cartells i anuncis que arreu de la carretera N-141 al pas entre Salt i Anglès, hom pot anar contemplant.

Com veieu són sis les fotografies diferents que surten, però això no vol dir que tan sols hi hagi aquesta mitja dotzena de cartells. N'hi ha molts més i que omplirem tota la Revista.

S'ha de felicitar al pintor i fuster que constantment els estan renovant i posant-n'hi més a fi de portar noves idees per a reclamar constantment la necessària reparació d'aquesta carretera que ja tanta lletra i tinta ha fet gastar a la premsa; i també la nostra felicitació als conductors de la TEISA que cada dia, a cada viatge, s'estan jugant la vida d'ells i la dels viatgers.

L'agraïment al meu cosí Josep per acompanyar-me a fer el reportatge i ajudar-me a aixecar els que havien caigut.

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA
